

Симфония на Вечността

Борислав Русанов

Вместо предговор

Всичко това, което ще напиша тук, ще бъде един вик на душата ми.

И този вик гласи:

Омръзнаха ми всякакви авторитети

Отказвам се от всякакви учители

Долу всички идоли

Те ни отнемат Свободата

Те са несъвместими с Нея

Има само един Учител

Има само един Авторитет

Има само един Идол,

към Който можем и трябва да се стремим.

Това е Бог - Вечният и Незагасващ Пламък на Живота, от Който ние сме искрици. Като искра от този Пламък аз желая да се върна в него, в Първоначалното Единство, в Коего всичко съществува. Не искам между мен и Бога да има посредници. Искам директен контакт с Бога. Смятам, че няма и не може да има богоизбрани, единородени синове Божии. В такъв Бог аз не вярвам и не искам да вярвам. Не може една искра да е по-любима на Пламъка от друга. Всяко дете е мило на Баща си. Не вярвам, че едни от хората са избрани и ще се спасят, а другите (и то мнозинството) ще бъдат осъдени на вечни мъки в „геената огнена“. В такъв баща аз не вярвам и не мога да вярвам. Такъв баща не може и не трябва да съществува. Щом всички сме произлезли от Бога, следователно всички ще бъдем спасени. Бащата не може да желае злото и смъртта на децата си. Не ни трябва благословение и милост. Ние сме помилвани и благословени още с идването си на този свят. Долу всички видими и невидими икони. Нека да въздигнем само една икона - иконата на Живия Бог, на тази велика сила, която твори и създава живота и част, от която се проявява и в нас, и чрез нас. Нека да не я подпушваме, да не подпушваме Извора на Живота, а Изворът на Живота е Любовта. Любовта ражда живот. Животът е дете на Любовта. Няма и не признавам други Господ и Бог, освен Любовта. Любовта е закон на Живота. Който иска да живее пълноценно, пълнокръвно трябва само да даде възможност на любовта да се проявява както по вертикала (любов към Бога), така и по хоризонтала (любов към ближните и към себе си), осъзнавайки духовното единство на всичко съществуващо. Всички наши мисли, чувства, думи и дела да са проникнати от Любовта, а Любовта е светлината на света. Там, където действа Любовта, грехът и беззаконието отсъстват. Един закон има в света - законът на Любовта. Любовта осветява всички неща. Всичко, до което се докосне Любовта, става чисто и свято. И ако аз вярвам в нещо, и ако аз знам нещо със сигурност, то то е, че човек не може да бъде верен на Бога, ако не е верен на себе си и на своето естество, че човек не може да познае Бога, ако не познае себе си. А само чрез Любовта се познават нещата. Познание без Любов не съществува. Има една Истина - Бог е Любов. Има един Живот - Животът на Любовта. Има една света троица, в която вярвам и която изповядвам и проповядвам пред моите братя и сестри - Светата Троица на Любовта, която гласи, че:

- 1. Аз живея от Любовта*
- 2. Аз живея с Любов,*
- 3. Аз живея за Любовта.*

Първото означава, че съм дете на Любовта. Любовта на Бога и на моите родители, чрез които се е проявила Тя, ми е дарила живот и аз съществувам благодарение на Нея. Единствено на Любовта мога и искам да паля свеци, единствено на Любовта мога и искам да строя храмове и статуи, единствено пред Любовта мога и искам да коленича. Единствено Любовта може да бъде мой Бог и мой любим Учител. Любов, която изключва всякакъв страх, защото страхът и любовта са несъвместими.

Второ: аз живея с Любов - това означава, че Любовта е моя любима - Живее с нея и чрез нея, Тя е диханието и пулса на живота ми, Тя изпълва цялото ми същество - всички мои мисли, чувства, думи и дела.

Трето: живея за любов, което ще рече, че Любовта е мое дете. Аз мога да създавам Любов, за Която да живея и която да изпълва и осмисля живота ми, защото съм плод на Любовта, а плодът на Любовта е пак Любов. Единствено Любовта може да победи смъртта. Единствено Любовта може

да ни донесе възкресение и вечен живот.

Единствено този човек е възкръснал от мъртвите и е станал Христос, в когото е оживяло свещеното триединство, което гласи, че трябва да бъдем дете, любим и родител на Любовта. Това е тайната на живота. Друга тайна не познавам и не признавам. Даже и на кръст да ме разпънат, пак ще викам:

Една е Любовта навсякъде, във всичко.

Една е Същността на всички.

Мили хора, братя мои,

нека да запеем и да славим Любовта.

Автора

СИМФОНИЯ НА ЛЮБОВТА

Всяко нещо е ценно, когато е естествено

Всичко, което става, става с любов се благославя

Нашият живот трябва да бъде израз на ЛЮБОВТА

БЕИНСА ДУНО

Посвещавам с много любов и дълбока благодарност тази симфония на Този, Който я вдъхнови и дирижира - Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов). Неговото Слово е израз на Любовта, която поражда всичко съществуващо, която ни е породила и нас самите.

Учителю, благодарение на Теб познах великото единство, божествената любов, безкрайното блаженство, дълбокото покаяние, истинското смирение...

Прости ми, ако някъде съм свирил фалшиво!

МОЛИТВА

Господи,

нека ЛЮБОВТА ТИ

да подири в мен

своя образ свършен

и всичките ми мисли,

чувства, думи и дела

да са проникнати от

ЛЮБОВТА, която обединява

всички неща в едно

хармонично ЦЯЛО

Казано е в Писанието: „Бог е Любов и който живее в Любовта, живее в Бога и Бог живее в него.“

Човек трябва да живее, да се развива естествено, което ще рече — да живее в съгласие, в съзвучие и хармония със своето вътрешно естество и с външната природа — да съблюдава нейните закони.

В основата на живота е любовта. Затова няма по естествен начин на живот от живота, който е основан на любовта.

Да живеем с Любов

Да работим с Любов

Да се учим с Любов

Да творим с любов

Всичко, което човек извършва с любов, е чисто и свято. Там, където любовта присъствува — грехът отсъствува. И обратно — там, където любовта отсъствува — грехът присъствува. Всичко, което се върши без любов е престъпление.

Някои ще кажат, че в Библията е казано: „Не любете света, защото неговата красота е опасна. „Аз не отричам тази мисъл. Тя е вярна, но идва от високо поле на съзнание и болшинството от хората не са още толкова напреднали в еволюцията си, че да могат да я разберат.

Според мен, в любовта, дори и към света, към преходното, няма нищо лошо. Защо? — Защото обиквайки преходното, въпрос на време е човек да го разлюби, достигайки до същността му. Процесът на изживяване на едно желание е естествен, докато опитът да се потисне и унищожи едно желание е насилствен, а значи и неестествен.

Когато човек се опита да надскочи себе си, той се спъва. Природата обича постепенността в развитието, еволюцията, а не — революцията. Затова и човек не бива да се насилва, да форсира нещата. Той трябва да се съобразява с възможностите си и според тях да поема определен товар.

Днес ще вдигнеш 60 кг., утре 70 кг., а след година 100, но не избързвай. Не се опитвай да започнеш с 100 кг., защото ще получиш нула. Имай търпението да работиш постепенно и системно и ще постигнеш целта си. „Бързата работа — срам за майстора“ — казва народът. И е прав — защото колкото е по-прекрасна целта, толкова повече усилия и време се изискват за нейното постигане.

Когато един студент отишъл при известен професор и поискал от него да му предаде за няколко месеца науката, която го интересувала, професорът му казал, че на една тиква, за да стане такава, са и необходими шест месеца, а на един дъб, за да стане дъб, са му необходими сто години. Така че, ако студентът желае да бъде тиква в науката, може за 6 месеца да я изучи, но ако иска да бъде дъб — ще са му необходими 100 години.

За това по-добре да пълзим като охлюва, но да стигнем върха и да се установим твърдо на него, отколкото да го превземем за миг и после силният вятър да ни събори в пропастта.

Не може да се достигне до Вечното и Безкрайното, без да се премине през преходното и крайното — това е закон. Нещата се познават чрез любовта. Човек започва от любовта към преходните неща и в процеса на любовта, осъзнавайки тяхната ефимерност, той ги разлюбва като постепенно обиква Божествената Същност, която няма форма и име. С други думи казано — Любовта постига сама себе си.

* * *

Пътят на човека е хармония с природата.

Бъди естествен. Живей естествено. Горното звучи глупаво, заповеднически, наставнически в противовес на смисловото му значение.

Естественият живот на човека на може да се побере в някакви максими, правила, догми и ограничения. За да се развива човек естествено, той просто трябва да е верен на своето вътрешно естество, да живее в съгласие с него. Кога човек живее в съгласие с естеството си? — Когато върши всичко с любов. Да правиш всичко с любов означава да живееш съзвучие със себе си. Ама някой ще каже, че ти и грях можеш да извършиш с любов. Вярно е. Но колкото е вярно, толкова е и невярно, защото кое е грешно и кое не е? — Според мен всяко нещо, което се извършва без любов е грях, защото е насилие спрямо собствената природа и обратно — всичко, което извършваш с любов се освещава и се превръща в познание. Първият и най-голям грях е да насилваш себе си. Този, който насилва себе си — ще насилва и другите. Това е закон. Няма по-голям престъпник от насилника. Природата ще го съди, защото той не живее според нея и се стреми да ѝ се противопоставя, за да я коригира. Кога човек насилва себе си? - Когато иска да постигне определена цел по-бързо. Да, но какво става с преждевременно цъфналите цветя? — Слана ги попарва.

Светец не се става за един ден, за една седмица или година. Не е важно дали си светец или не си. Важно е да живееш в съгласие с вътрешното си естество. Тогава ще постигнеш вътрешен мир, вътрешна хармония и цялата природа ще се поклони пред теб, защото си я уважил.

* * *

Бог е Любов. Любовта е силата, която поражда живота. За да бъде човек верен на Бога, първото условие е да бъде верен на своето естество, на своята вътрешна природа което ще рече — всички наши мисли, чувства, думи и постъпки да са проникнати от любовта, защото нашето естество произтича от любовта и самото то е любов. Отклонението от любовта е отклонение и отдалечаване от живота. Любовта дава на човека импулс, подтик, вдъхновение, жизнена енергия, младост, красота, светлина, доброжелателност, хармония, мир, щастие, пълнота, удовлетвореност, физическо и духовно здраве — това са плодовете на любовта и там, където отсъствуват те — отсъствува и любовта. Човек трябва да изключи от живота си всичко, да се издигне над всичко, което противоречи на любовта. Тя показва посоката, в която се движи Животът и, който желае да живее естествено, да следва естествения ход на живота, трябва да живее според закона на Любовта, който е закон на Живота.

Светата троица на моето верую е:

Живея от Любов

Живея с Любов

Живея за Любов

„Живея от Любов“ т.е. аз съм дете на любовта. Любовта на Бога и на моите родители чрез които се е проявила тя, ми е дала живот Ето защо един от най-важните закони на Битието гласи, че всяко дете трябва да се зачева с любов.

„Живея с Любов“ т.е. любовта е моя любима. Живея с нея и чрез нея. Тя изпълва цялото ми

същество — всичките ми мисли, чувства, думи и дела.

„Живея за Любов" т.е. любовта е мое дете. Аз пораждам Любов и живея за нея. Тя осмисля живота ми.

В това свещено триединство, при което едновременно човек е дете, любим и родител на любовта, съществува всеки, който се е слял със своята истинска същност — ЛЮБОВТА — и се е родил изново.

Да бъда образ на любовта, от която произтичам, която е моя същност и която произтича от мен — това е целта, съдържанието и смисълът на веруюто, което изповядвам.

* * *

Бог и природа не са два контрапункта, не са неща, които си противостоят и се отричат. За мен природата, материалният свят е изявление на Бога, а нима създанието може да противостои на своя създател, да е нещо различно, дори полярно на него? — Не. Бог и природа съществуват в едно неразрушимо единство и който иска да постигне Бога, трябва да бъде верен на своето естество, да бъде естествен, да живее природосъобразно. Не да се борим с природата си, не да ѝ противостоим, а да заживеем в съзвучие с нея, да се вслушаме в повелите на това, което ни ръководи отвътре, да се отдадем изцяло на този вътрешен импулс, стремеж, който съществува във всяко същество и който ни води към съвършенство.

Не можеш да бъдеш верен на Бога, ако не си верен на себе си!

Не можеш да познаеш Бога, ако не познаеш естеството си!

В природата, в живота няма добро и зло, чисто и нечисто. Там всичко е целесъобразно. Всичко служи на великата цел на живота, всичко е необходимо за постигането ѝ. И ако не съществуваше Юда, не би съществувал и Христос. Ако не съществуваше Щастливецът, не би съществувал и Бай Ганьо. А как щеше да живее Дон Кихот без Санчо Панса? Животът сам по себе си не е нито добър, нито лош. Животът си е просто живот. В съзнанието на хората той може да се пречупва като добър или като лош, но сам по себе си, не е нито добър, нито лош — така както пламъкът не е нито добър, нито лош взет сам по себе си. Но за хората, ако ги топли е добър, ако им подпали къщата е лош. Така е и с живота — за този, който има в себе си любов, любов, която не се нуждае от външен стимул, животът е добър, прекрасен, велик, защото любовта е същност на живота. Тя обединява в едно хармонично цяло всички неща. И обратно — нямаш ли достатъчно любов в сърцето, светът за тебе се разпада и става полярен, животът губи своя смисъл и очарование.

Това е мъдростта на живота — да достигнем до ЛЮБОВТА, което органично свързва всички неща в едно неразрушимо хармонично цяло, подобно на белия цвят, който съдържа в себе си всички цветове; да постигнем всеобемашата любов и да не се отклоняваме от нея, защото законът на Живота е закон за неотклонение от ЛЮБОВТА, което ще рече, че в основата на всичките ни мисли, чувства, думи и дела трябва да поставим Любовта, в която светът е единен.

* * *

За да почувствуваме пълнотата на живота, неговата необятност и вечност, трябва да почувствуваме единството на всичко съществуващо — великото единство, в което няма „аз" и „ти", „ние" и „вие", защото всички сме едно: „Да бъдат всички едно — както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас едно."

Единствено чрез любовта човек може да постигне и да пребъдва във ВЕЛИКОТО ЕДИНСТВО. Казано е в Писанието: „Бог е Любов и който живее в любовта, живее в Бога и Бог живее в него. „Тя обединява всички неща в едно хармонично цяло. Един закон има в света — законът на Любовта. Една е тайната, шифърът, паролата, която ще ни отвори вратите на Живота — Любовта, Тя е ключът на Живота. За да влезем в Него трябва да обичаме, да бъдем постоянни в Любовта, да имаме устой в Любовта и нито за миг, и нито крачка да не отстъпваме от Нея. Да се слеем с ЛЮБОВТА, да бъдем едно с Нея — това е постоянното желание на душата ни, защото ако душата ни не е самата Любов, то какво ли тогава е тя? И затова: нека всяка наша мисъл да е изпълнена с ЛЮБОВ. „Умът — казва Учителят Беинса Дуно — трябва да гледа през очите на Любовта". Всяка дума, която произнасяме, да е проникната от Любов; всяко дело, което извършваме — да е плод на Любовта; и всеки наш жест и всеки наш поглед - всичко, всичко в нас да е ЛЮБОВ. И тогава ще можем да кажем, че сме самата ЛЮБОВ. Тогава ще живеем за Цялото, а не само за себе си като отделност, защото сме постигнали своята цялостност — блажената пълнота на единството. Вече нищо няма да ни липсва, защото в нас ще бъде всичко и преди да сме пожелали — вече ще имаме, защото закон е: Любовта изпълва човека с всички блага. Любовта ще ни направи и здрави, и силни, и красиви, и умни, и добри. Тя крие в себе си всички възможности и затова — всичко е възможно за човека на ЛЮБОВТА. Нему е подвластна дори и

смъртта.

* * *

Истината е дете на ЛЮБОВТА. Истинни са тези неща, които не умират никога, които остават вечно. Истинни и красиви са само нещата, които са направени с Любов, защото Любовта е основа на всичко, а нищо не може да съществува без основа. Всичко, което е направено без Любов е осъдено на разрушение и гибел. Нека да не пречим на живота да се изявява такъв, какъвто е. Нека да не се опитваме да го коригираме. Всичко, което е съобразно естеството ни е целесъобразно т.е. подчинено на висшата разумност, която прониква целия космос. А естествено е всичко, което ни идва от вътре, което обичаме - всичко, което можем да направим с радост и любов, и което ще ни достави вътрешно удовлетворение. Човек не може да живее с догми и правила. Догми и правила има само там, където няма или недостига любов. Всичко, което се иска от нас е да бъдем естествени и да живеем естествено. Да живеем естествено означава да изкореним от живота си насилието. Този, който върши насилие спрямо собствената си природа, той ще върши насилие и спрямо другите. Всичко, което е природосъобразно, е чисто и спомага нашата еволюция, защото природата не е нищо друго освен обективизация на Духа, а напълно пречистен е само този, който се издигнал над понятията „чисто“ и „нечисто“. Затова и казвам, че този който не е верен на себе си, той не може да бъде верен и на Бога. Да бъдеш верен на себе си означава да съзнаваш, че живееш от любов и за любов. Да живееш от любов има отношение към миналото — ти си дете на любовта. Да живееш за ЛЮБОВ има отношение към бъдещето — ти искаш да порождаш ЛЮБОВ. Миналото и бъдещето се сливат и стават едно в настоящето. „Да живееш от ЛЮБОВ“ и „да живееш за ЛЮБОВ“ се сливат и стават едно в „да живееш с ЛЮБОВ“. Любовта, като всичко, което е реално, не може да бъде нито в миналото, нито в бъдещето. Любовта (като живота) съществува само в настоящето. „Любов“ е дума, която няма форма за множествено число и това не е случайно, защото няма минала, нито бъдеща любов — има само настояща любов — любовта тук и сега. Само тя ни ползва. И ако искаме да растем и да влезем във Вечността, ние трябва да открием Вечността в мига, в мига, който е тук и сега. Всичко друго, което е извън този миг и извън ЛЮБОВТА, ни отдалечава от Реалността. Затова и Учителят Беинса Дуно казва, че най-важното нещо за нас е това, което вършим в момента — не това, което сме извършили в миналото, нито това, което ще извършим в бъдеще, а точно това, което вършим сега, в този миг, защото нашето „утре“ зависи от нашето „днес“ — бъдещето не е нищо друго освен разгърнато настояще.

* * *

Естествеността е висша категория, категория, която дори е над категориите „добро“ и „зло“, защото тя не препятства, а напротив — съдейства на еволюционния процес, на целта на Битието. Аз съм естествен, когато съм открил движението, потока, посоката на живота вътре в мен и съм се подчинил. Естествено е да те привличат нещата, които обичаш и да им се отдаваш всецяло, без остатък и резерви. Така се сливаш с течението на живота вътре в теб, с Творческия Процес и сам ставаш Творящ, ставаш естествен, такъв какъвто си, носещ спецификата на космическата си индивидуалност. Животът е красив, защото сме различни. Красотата на живота е в безкрайното разнообразие на формите, чрез които се изявява той. Същността е единна, но единната Същност не предполага съществуването само на един образ и неговата безкрайна множественост. Същността е единна, но не и еднообразна. Същността е единна и многообразна, и задачата на всеки от нас да открие своя образ и да го изяви. Ние се приближаваме до нашата същност, до нашия ПЪРВООБРАЗ чрез процеса на медитация. Медитацията е процес на съзерцание на нашата вътрешна същност, процес на съзерцание на СЪЩНОСТТА, на самовглъбяване, на у-един-ение т.е. потапяне и разтваряне в ЕДИННАТА СЪЩНОСТ, процес, при който ти самият ставаш СЪЩНОСТ, СЪЩИНА на всички неща, която въпреки това има собствен образ, а не е без-образна. Докато ние не сме достигнали дъното на своето същество, ние сме без опора живота, без основа и животът ни ще бъде изпълнен със страдания, дори и да правим само нещата, които обичаме, т.е. нещата, които смятаме, че произтичат от нашето естество. Но ние не можем да бъдем сигурни в това дали те са ни или не са ни при-СЪЩ-и, преди да сме намерили своя вечен пристан в нашето истинско „АЗ“. Страданията ни са нашите най-добри помощници. Те винаги ни сигнализират кога сме се отклонили от естественият път. Ние страдаме и ще страдаме, докато сме несвършени. Постигнем ли свършения образ, по който сме създадени, страданията изчезват, защото СЪЩНОСТТА на ЖИВОТА е БЛАЖЕНСТВО, а Блаженството изключва всяка скръб.

* * *

Ние трябва да дирим това, което е увлекателно за нас, това, което ни се отдава най-лесно, най-леко, защото можем да го извършим с любов, защото съответствува на нашето вътрешно естество.

Това е естественият път, който ни отвежда до НИРВАНА, до крайната цел на човешкия живот. Грешни този, който мисли, че НИРВАНА може да бъде постигната по насилствен път — чрез потискане, обуздаване и унищожаване на влеченията, които ИЗПИТваме, които са храна за нас. Пламъкът не може да угасне преди да е изгоряло горивото. Излишно е да мъчим да го задушим. Просто горивото трябва да изгори докрай, за да престане и ГОРенето и ГОРестта. Животът трябва да бъде изживян от начало до край — преминавайки през всички фази на Битието, ние най-после да утолим ТРИШНА (жаждата за живот) и това, което ще ни остане след това, ще бъде НИРВАНА (БЛАЖЕНИЯ покой). Но повтарям - НИРВАНА идва едва тогава, когато животът бъде изживян докрай и нищо повече не е в състояние да ни върне към него. Желанията са угаснали в нас, защото са изживени посредством любовта, а не защото сме ги унищожили. Затова дайте път на живота във вас да се проявява такъв, какъвто е, и не му се противопоставяйте. Самото жизнено движение, което чувствате вътре в себе си, ви води към съвършенство, към пълнота, към покой, към БЛАЖЕНСТВО. Затова вслушайте се в този глас, който ви говори отвътре, в този вътрешен импулс и му се подчинете. Той е БОЖЕСТВЕН. И всичко, което идва от дълбините на нашето същество е Божествено. Не се вслушвайте в тези авторитети, които ви говорят отвън, ако това не е в съответствие с вашето вътрешно естество. Запомнете: единственият авторитет за вас се намира не вън, а вътре в самите вас и ако вие не се вслушвате в неговия глас, ще се разкъсвате от противоречия, които ще отравят живота ви. Вярвайте единствено на себе си и на този, който ви говори в съответствие с вашия вътрешен усет за нещата. Всичко друго е заблуда, опит да се надхитри Природата, но този опит ни струва твърде скъпо. Ние губим вътрешния си мир и радост и от това няма по-красноречиво доказателство, че сме се отклонили от пътя, че сме съГРЕшили, че сме навлезли в чужда орбита на движение. Трябва да се поучим от растенията и да разберем веднъж завинаги, че не можем да вържем и да дадем плод, ако не сме цъфнали. В естествения път няма нищо нечисто. Напротив — всичко е чисто, защото е ЦЕЛЕСЪОБРАЗНО, всичко е за добро и всяко нещо е уместно и навременно, защото служи на висшата цел. Всеки етап е необходим и не бива да се пренебрегва (Това да ви бъде като закон!). Ако ти си минал през него — забрави го и продължавай смело напред, но не си ли — не се мъчи да го прескочиш или заобикаляш. Много пъти съм казвал, казвам го и сега — скачането завършва с падане, хитруването с глупост. И ако вие искате да бъдете действително служители на Висшето, то подчинете Му се. А от това няма нищо по-лесно, защото, То не е някъде далеч, много далеч от вас, а е възможно най-близо — вътре в самите вас, защото То не е друго, освен вашата СЪЩНОСТ, това, към което всички се стремите. Оставете всички предпоставени тези, откажете се от всички предразсъдъци. И помнете, че законът е вътре във вас и ако не му се подчините ще се самоосъдите. А ние искаме да бъдем свободни, но често забравяме, че свободата не е произвол, че тя е възможна само в рамките на закона, а този ЗАКОН е изписан в сърцата ни и във всеки един миг настойчиво ни напомня за себе си.

(МЕДИТАЦИЯ)

Всяка моя мисъл е ЛЮБОВ
Всяко мое чувство е ЛЮБОВ
Всяко мое слово е ЛЮБОВ
Всяко мое дело е ЛЮБОВ
И щастлив съм аз, защото съм ЛЮБОВ
едно сърце отворено за всички,
в което цялата вселена се побира —
и хора, и животни, и мушици,
и дървета, и цветенца, и тревици...
Всичко в мене оживява
и аз във всичко оживявам —
дете на цялата ВСЕЛЕНА,
разбрало, че ВСЕЛЕНАТА дете е

ПОСЛЕДНО СЛОВО

Мили мои! Това, което исках да ви кажа досега — не само с думи, но и с целия си живот — беше, че ви обичам и че трябва винаги да се обичаме, защото животът, който тече в мене и в тебе, във всички нас, не само хората, но и всички същества — дръвчета и цветенца, птички и животни — е един и същ. И това е ВЕЛИКО. И то е, което ни прави съпричастни и ни изпълва с любов — не, не с любов, а с благоговение пред ВЕЛИКИЯ ЕДИНЕН ЖИВОТ. Ние сме форми, чрез които се проявява ТОЙ; и това ни прави сродни. Всяка ваша радост или скръб е и моя радост или скръб и обратно всяка моя радост или скръб е и ваша... Аз желая вашето щастие така, както желая и моето, и искам да ви помогна, за да се почувствате, за да бъдете истински щастливи. Раздавайте се щедро и докрай. Не пестете любовта си

нито миг. Нека тя блика радостно, свободно от сърцата и душите ви.

Любовта е живот

Животът е всичко

Всичко е Бог

Следователно: ЛЮБОВТА Е БОГ

Помнете: ЛЮБОВТА Е БОГ

И обичайте, за да пребъдвате в Бог!!!

Това е Учението

Това е същественото

Това е всичко, което имах

и исках да ви кажа...

Любов вместо молитва

А нима има по-добра молитва от ЛЮБОВТА?

Помнете закона: само с ЛЮБОВ се отива при Бога, защото Той самият е ЛЮБОВ

Господи! Аз не знам кой си. Аз не знам какво си. Аз не знам къде си. Знаем само, че Те обичам.

Нима е необходимо да те познавам, за да Те обичам?

Нима е необходимо да познаваш нещо или някого, за да го обичаш.

Любовта предхожда всяко знание. Любовта е предусет за нещата, интуиция. А интуицията действа изпреварващо. Преди да сме видели вече знаем. Преди да сме познали вече сме повярвали. Преди да сме повярвали вече сме обикнали.

ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА

Любовта към Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство.

БЕИНСА ДУНО

Моята любов към Теб е това, по което стъпвам, за да дойда при Теб. Тя може да бъде конец, въже, греда или мост, опънати над бездната на пустотата, която разделя двата свята — Царството на Смъртта и Царството на Живота, Царството на Луцифер и Царството на Христос...

Моята любов към Теб е това, по което стъпвам, за да дойда при Теб...

Ако обичаш Бога, всичко ще ти принадлежи, защото Бог е източник на всичко съществуващо, а Любовта — единственото нещо, което може те приобщи към Него. Затова нашепвай всеки миг в сърцето си: Господи, обичам Те! Обичам Те, Господи! — докато почувствуващ как необятната любов на Бога те изпълва всецяло, докато почувствуващ, че ти си тази необятна любов. И ще рукнат от Теб сълзи на умиление. И всички същества ще ти станат мили, обичани, близки, защото ще си се докоснал до същината на Живота — Любовта. Няма по-голяма радост за човека от тази — да живее винаги в необятния свят на Божествената Любов. Тя разрешава всички противоречия. Тя лекува всички болести. Тя премахва всяка тъма. Тя побеждава дори и смъртта...

Ако обичаш Бога — не ще да има зло за теб. Ако обичаш Бога — не ще да имаш врагове. Ако обичаш Бога — отворени ще бъдат всички пътища за тебе...

Йогананда казва:

„Ако обичаш Бога, никъде не ще се чувстваш чужденец, защото той ще бъде във всички страни, в най-прекрасното на всички пейзажи, в смътния предел на всички хоризонти.

Ако обичаш Бога никога не ще бъдеш тъжен, защото въпреки всекидневната трагедия, той ще изпълва вселената с радост.

Ако обичаш Бога, не ще се страхуваш от нищо и от никого, защото нищо не ще можеш да изгубиш и всичките сили на космоса не са в състояние да ти отнемат твоето наследство.

Ако обичаш Бога, имаш вече възвишено занимание за всяка минута, защото няма дело, което да не можеш да извършиш в Негово име, от най-скромното до най-великото.

Ако обичаш Бога, не ще искаш да проникваш вече в загадките, защото ще ги отнасяш към Него, Който е ключът на разрешението на всички тях."

И действително: „Тези, които Ме дирят с непрестанна любов, ще Ме познаят" — казва Кришна. А Исус ни дава първото, най-голямо и значимо за нас правило, което трябва да съблюдаваме, ако желаем да имаме успех в богопознанието.

„Да възлюбиш Господа, **твоя** Бог, с цялата си душа, с цялото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила" — тези думи са цяло едно учение, което трябва да сложим като основа на нашия живот, ако не искаме той да рухне като стара, прогнила от влагата сграда. С тези думи Христос (а и

Кришна) ни посочва най-прекия път към Божието Царство, защото не само бог, но и хората се откриват пред нас дотолкова, доколкото ги обичаме. Това е закон. Единствено чрез Любовта ние опитваме и познаваме нещата и колкото по-силна и съвършена е Тя, толкова по-силно и съвършено е и познанието на обичания обект. Но при любовта, която изпитваме към Бога има и още нещо — силата, с която я излъчваме, се връща към нас стократно умножена. Отдавайки любов, ние с удивление забелязваме, че сме в състояние да даваме все повече и повече, защото, все повече и повече получаваме, докато се превърнем един безкраен извор на Божествена Любов. Затова и Учителите твърдят: „Да любиш, значи да освободим Божия неограничен склад на златно съкровище“. Ако ние любим, ние не можем да не даваме, а да даваме значи да придобием, и законът на любовта е изпълнен: „Дайте и ще ви бъде дадено, пълна мяра претъпкано.“

Това е най-простият и практичен метод за реализиране на Божествено съзнание. Индусите са го нарекли НИШКАМА БХАКТИ, (според определението на Шивананда) „поклонникът не очаква плодове от своето обожание. Той търси Бог и само Бог. Това е любов заради самата любов.“

Това, според мен, е най-чистата духовна практика — да обичаш и да служиш безкористно, без да желаш нищо в замяна. Нека само душата ти да пее с любов: „Господи, обичам Те!“, изцяло отдадена на Бога. Зад всяка форма да вижда Божествената Същност и да я поздравява: „Господи, обичам Те!“ Не съм привърженик на молитва, в която изисквам нещо за себе си — това не е съвършена молитва. Съвършената молитва е лишена от лични амбиции и подбуди. Съвършената молитва е ЛЮБОВ, а там, където се появява користта, любовта си отива. Любовта не е сделка, не е търговия, не е „танто за танто“. „Любовта не дири своето“ — както казва ап. Павел. Тя е безусловна. В нея обичаш просто, защото не можеш да не обичаш. Една хубава молитва не съдържа повторени или заучени думи, а порив на обожание и плам, който е толкова силен, че земният живот се отдалечава и изчезва. Молитвата е чист порив на вярата и любовта на създанието към своя Създател. Не думите, а поривът на обожание и любов правят една молитва истинска. Ти можеш просто да кажеш: „Господи, Ти си тук и аз Те обичам.“ Ако цялото ти същество вибрира, когато произнасяш това изречение, то ти си изрекъл една прекрасна молитва. (из „Мъртвите ни говорят“)

Човек във всеки миг от живота си трябва да се стреми да излъчва с тяло, със сърце, с ум, с душа, с дух любов към Безграничния, всяка клетка от неговото същество трябва нежно да шепти: „Господи, обичам Те!“, всяка клетка от неговото същество трябва да се превърне в любов. И тогава ще преживеем ВЕЛИКАТА, ЖАДУВАНАТА ПРОМЯНА. Тялото и психиката ни ще се променят, преобразят и ще почувствуваме единството си с всичко съществуващо.

„Ако любовта тече през съзнанието, целият организъм отговаря — тя стимулира всяка клетка. Тогава тялото е в хармония. Душата става лъчезарна, умът — просветен, мисълта — проникателна, блестяща, жива, определена; словото става положително, истинско, творческо; плътта се подновява, пречиства и оживява; делата са в пълен порядък и всички неща приемат своето истинско състояние.“

Тогава няма да има за нас повече противоречия, ограничения, страдания, болести, старост, смърт, защото светът на ЛЮБОВТА е свят на мира, свободата, хармонията, радостта, здравето, младостта, вечния живот — светът на любовта е свят на съвършенство и в него ще намерим всичко, което ни е необходимо. Тогава ще разберем простата истина, че ако обичаш Бога, още преди да си поискал нещо, вече ще го имаш, защото „само проявената Божия любов носи изобилния и пълен живот.“

Помни, че няма друго нещо, което да ни приближава така бързо и сигурно към Бога, както Любовта. Затова се научи да произнасяш с целия плам на душата си, с всяка фибра на тялото си, с цялото си същество: „Господи, обичам Те!“ и едва тогава в тебе ще лумне пламъкът на Безсмъртната Любов.

Опитай се да почувствуващ, че си потопен в необятния океан на Божествената Любов, отвори се за Нея, изпълни се с Нея, разтвори се в Нея и осъзнай, че всичко е Любов и че ти самият, като частица от всичкото, също си любов — любов, потопена в любовта — безпределна и вечна.

Истина е, че
можем и без Учител,
можем и без система,
можем и без Път,
но само при едно условие —
ако имаш безусловна Любов към Бога,
защото по-добър Учител от ЛЮБОВТА няма,
по-добра система от ЛЮБОВТА няма,
по-добър Път от ЛЮБОВТА няма!

„Разбира се трябва да се медитира, но можете да медитирате в продължение на години и пак да не усетите нищо. Мисля, че трябва преди всичко да се обича, тъй като любовта е Царственият Път, който води към Божественото, трябва да се обича и в тази любов да се забрави всичко друго. Трябва да се изостави всичко друго освен мистичното и непонятно обожание, което именно ви позволява да усетите и възприемете Божественото във вас. Трябва да почувствувате вибрациите на тази Любов, докато Радостта ви изпълни, да се отъждествите с тази Радост и Любов до такава степен, че да бъдете само Любов и Радост, а Любовта и Радостта да бъдете вие самите... Това е интуитивен, лишен от намесата на разума порив, в който мозъкът не участва, тъй като човешкият мозък никога не може да обича онова, което няма форма, нито име и именно затова по-младите души все още имат нужда от Бог под човешка форма, за да може Той да им стане понятен... Единствено на много напредналите души им е дадено да обичат Безличното и Несътвореното."

„Какво от това, което си направил в живота си, можеш да Ми покажеш?"

Въпросът, както и всичко, което идваше от Него, бе свързан с ЛЮБОВТА. Колко силно си обичал през твоя живот? Обичал ли си другите както Аз обичам теб? Изцяло? Безусловно? — ето какво ще ни запита Христос, когато, след годините прекарани на Земята, отидем отвъд, и на този Въпрос всеки от нас е длъжен да подготви достоен отговор като помни, че Господ е Любов, но за да споделим Живота Му, трябва да се научим да обичаме като Него самия. В това е целият смисъл на нашия живот." (из „Мъртвите ни говорят")

Затова нека да произнесем с целия плам на душата си свещената молитва на БХАКТА:

Господи,
искам да Те обичам така,
както ти ме обичаш
и чрез съвършената ЛЮБОВ
да те позная и излявя. Амин!

* * *

Господи,
обичам Те, защото си Любов, а Любовта не може да не се обича.
Господи,
обичам Те, защото съм Любов,
а Любовта не може да не обича.
Господи,
обичам Те, защото сме Любов,
а Любовта не може да не обича себе си.
И тъй кръга затворих
и слях се с Вечността.

МОЛИТВЕНА МЕДИТАЦИЯ В РОЗОВО

Три пъти се произнася формулата: „Проявената Божия Любов носи изобилния и пълен живот", като преди това може да се изпее песента „Любовта е извор" или „Духът Божи". След това се слага последователно дясната ръка върху 7-те чакри, като се започва от най-долната и се отива към най-горната. При всяко слагане на ръката върху определена чакра се произнася съвършената молитва на БХАКТА: „Господи, искам да те обичам така, както Ти ме обичаш и чрез съвършена любов да те позная и излявя". След това отново по чакрите от първата към последната се произнася: „Аз съм потопен в безграничния океан на Божествената Любов. Аз съм капка от безграничния океан на Божествената Любов и като частица от Него също съм любов. Аз съм любов потопена в любовта. Аз съм Любов!". След това следва същата процедура, само че с пеене на песента „Господи, обичам Те!". Ръцете се отпускат и се произнася три пъти формулата: „Бог е любов, която Христос е приел. Христос е любов, която ние сме приели. Ние сме любовта, която сега проявяваме." Молитвената медитация в розово завършва с песента „Бог е любов".

Тази медитация не е секретна. Тя е за всички, за всички тези, които желаят да получат във възможно най-кратък срок Божествена Реализация. Ако вие я приемете във вашия живот, за кратко време тя ще го преобрази и съвършената божествена любов ще стане ваше постоянно преживяване (състояние).

Любовта не може да бъде ухо.
Любовта не може да бъде око.
Любовта не може да бъде крак.

Любовта не може да бъде ръка.
Любовта може да бъде само сърце.
Човече божий, ти можеш да живееш
и без ръце, и без крака, и без очи, и без уши,
НО БЕЗ СЪРЦЕ НЕ МОЖЕШ!

СИМФОНИЯ НА ЕСТЕСТВЕННОСТТА

Господи, Дари ме с магическата сила
да превръщам всичко до което се докосна
в божествено!

Любими Ошо, през тези месеци аз заспивах и се събуждах с мисълта за Теб. Ти ме учеше как да превърна живота си в тотално любовно преживяване, във върховен екстаз, а аз пишех ли, пишех Твоите послания... Така се роди тази втора симфония, която съвсем естествено бих искал да посветя на Теб, просто така, без думи, защото нищо не може да се каже за Теб или поне аз нищо не мога да кажа.
благодаря ти!

„Спомних си как една сутрин бях открил случайно на един бор пашкул и то тъкмо когато душата вътре в него пробиваше черупката и се канеше да се измъкне навън. Чаках, чаках, тя се бавеше, а аз бързах; наведох се тогава над нея и започнах да я стоплям с дъха си. Стоплях я нетърпеливо и чудото започна да става пред очите ми, с темпо, по-бързо от естественото; пашкулт се разтвори съвсем, пеперудата се измъкна навън. Ала никога не ще забравя ужаса, който изпитах: крилцата ѝ бяха нагънати, не можеха да се разтворят., тя трептеше с цялото си телце и се мъчеше да ги разгърне, но не успяваше; мъчех се и аз да ѝ помогна с дъха си. Но напразно; тя имаше нужда от търпеливо съзряване и разтваряне под слънцето и сега беше вече късно, моят дъх беше принудил пеперудата да се измъкне преждевременно, сбръчкана и недоносена. Тя излезе още неузряла, пошава отчаяно и скоро умря върху дланта ми.

Лекото телце на тази пеперуда е струва ми се най-голямото бреме, което тежи на съвестта ми. И ето, днес осъзнах дълбоко — смъртен грях е да насилваш вечните закони; твой дълг е да следваш с доверие безсмъртния ритъм."

из „Алексис Зорбас" на Никос Казандзакис

Дзен означава да бъдеш естествен, да действаш естествено. Да виждаш и да приемаш нещата такива, каквито са, да правиш това, което идва, да правиш това, което трябва. Да улавяш тенденциите на развитието, потока на живота и да му се подчиняваш. Да оставиш всяко нещо да върви по своя път, към своята цел, знаейки, че всички пътища водят до една Цел. Дзен означава да откриеш своята истинска същност, да се слееш с нея, а значи и с всичко, защото тя прониква всичко съществуващо. Дзен означава да се проявяваш такъв, какъвто си по природа, без нищо да добавяш от себе си, т.е. да изразяваш СЪЩНОСТТА. Дзен не допуска нищо изкуствено, нищо допълнено — никакъв фалш, лицемерие, двуличие, гордост, щестлавие, амбиция. Всички тези неща са добавъчни, извън твоята истинска същност и проявявайки тях, ти не проявяваш себе си, а да не проявяваш себе си значи да си роб на илюзията. Слънцето го има, но то е скрито зад облаци и ти мислиш, че съществуват само облаци, но не и слънце. Ето всекидневната илюзия, с която живеем. Достатъчно е, обаче, вместо да скърбим, че няма слънце, да имаме търпението вятърът да издуха облаци и тогава то ще проблесне. Слънцето е нашата истинска СЪЩНОСТ, облаци са нашите дребнави мисли и егоистични желаниа, а вятърът — нашето правилно усилие, което е в хармония със същността, със силата.

Дзен не означава да създаваш ново качество, а да разкриеш старо, но забравено. Изобщо не е правилно да се смята, че ти можеш да направиш, да създадеш нещо сам — единната същност е тази, която създава всичко. Ти си само неин изразител. Ако осъзнаеш това, ще придобиеш смирение, а придобиеш ли смирение, ще избегнеш конфликта и страданието. Най-важен е душевният мир и вътрешната пустота, която го поражда. Мирът изгражда Хармонията, а тя ни нрави щастливи. Ние можем да бъдем щастливи. Ние трябва да бъдем щастливи — ето една огромна илюзия. Помнете: при Дзен няма цел. При Дзен няма стремеж. Там където има цел, има и стремеж, а това означава и конфликт, и болка (защото конфликтът разрушава всичко), и амбиция, а тя е нещо добавъчно, изкривяване, заболяване, опит да се създаде ново състояние, а ние казахме, че търсеното вече съществува, затова трябва само да отмахнем от него напластяванията, чуждите примеси, които ни пречат да го видим. Дзен не е

откриване на нещо ново, а откриване на нещо старо, нещо изначално, което винаги е съществувало, както в нас, така и във всичко около нас. И това е удивителното — как сме могли да си затворим очите така, че да не виждаме това, което винаги е съществувало около нас и даже в самите нас.

Дзен означава просто да си отвориш затворените очи, да направиш най-простото нещо, което е необходимо в даден момент — когато ти се доспи — да легнеш да спиш, когато огладнееш — да седнеш да се нахраниш. Това е Дзен — просто като самото съществуване. Да се подчиняваш на природата на нещата — ни повече, ни по-малко. Та да се върнем на въпроса — ние не можем и не трябва да бъдем щастливи, защото просто сме щастливи — това изисква да осъзнаем Дзен. Ние притежаваме това, което търсим. Ние самите сме това нещо, затова няма смисъл да го търсим някъде другаде. Даже нещо повече — няма смисъл да го търсим въобще — трябва само да си отворим очите и да го видим. Когато тялото е облечено, ние правим догадки за него, какво ли представлява то, как ли изглежда, хубаво ли е, грозно ли е, и какви ли не фантазмагории измисляме посредством въображението си. Но Дзен не е да си представяме, а да виждаме нещата такива, каквито са. Значи, за да видим тялото голо, такова, каквото е, просто трябва да го съблечем. Или с други думи казано — да махнем от Истината покривалото, с което сами сме я забулили.

Дзен не се интересува от минало и бъдеще, затова няма и цел, защото наличието на цел предполага бъдеще. За Дзен всичко е сега и ние винаги трябва да съществуваме ТУК и СЕГА. Дзен не се интересува от мечтата. Мечтите са си мечти. Дзен се интересува единствено от реално съществуващото. Затова и Дзен не се нуждае от хора идеалисти, а от хора реалисти. А ние бягаме от мига, без да разбираме, че в мига се съдържа Вечността, в малкото се съдържа голямото, в нищото, което е у нас, се съдържа всичко. Това Дзен нарича просветление. Денят съществува, защото съществува слънцето. Глупаво е да мислим, че няма светлина и слънце, защото е нощ. Нощта съществува, защото не виждаме слънцето. Но тя е не-реалност за този, който постоянно вижда слънцето. Дзен ни учи, че мисленето, което ние сме издигнали в култ, когато е дозирано, действително може да служи като лекарство, но нарушим ли дозата, то се превръща в отрова. И действително — най-голямата заблуда е да мислим, че чрез мислене можем да постигнем Същността. Тази илюзия аз наричам ЛУКИ и съвременните хора са в неин плен. Да се върнем към Същността означава да успеем да преустановим умствените вълни. Това е методът, който използва Дзен. Аз бих го нарекъл връщане към Същността. Докато сме фокусирали вниманието си върху следствието или създаденото, ние сме слепи за Причината, за това, което създава. Дзен ни учи, че трябва да погледнем отвъд това, което се променя, отвъд постоянното движение, за да достигнем до първоначалната ПУСТОТА, до ВЕЛИКОТО НИЩО, от което възниква всичко.

* * *

Интуицията, дълбокият вътрешен усет за нещата, живото чувство трябва да ни ръководят в живота, а не мъртвите, предпоставени тези, предразсъдъците, повърхностните логически умозаклучения. Животът е една музикална пиеса и ние трябва да я преживеем и изпълним като виртуозни музиканти — без да мислим върху нотите, а просто да ги чувстваме. Най-краткият път към същността на живота е чувството. Грешат тези, които твърдят, че за да постигнем Бога трябва да станем безчувствени. Не! По-точно обратното. Трябва да отидем отвъд пределите на обикновената човешка чувствителност, трябва да я префиним и да станем свръхчувствителни, за да можем да виждаме това, което другите не могат, за да можем да чуваме това, което другите не могат, за да преживяваме това, което за другите, за несъбудилите се за живот, ще бъде непонятно. Да бъдем живи, максимално живи, възприемчиви, съзнателни — това е всичко. Когато Бог ни е дал сетива, Той не ни ги е дал, за да ги умъртвяваме, а за да ги развиваме, усъвършенстваме... Когато умъртвяваме сетивата си — умъртвяваме живота си и правим опит да коригираме Бога, а няма това не е богохулство?

* * *

Животът ти е даден не за да страниш, нито за да бягаш от него, а за да го живееш пълноценно, пълнокръвно. Само по този начин, а не потъвайки в някакви умозрителни абстракции, можеш да опитаеш неговия вкус и така да достигнеш до същността му. Животът, който е Бог, казва „не“ на преждевременен умирелите, на отречките се от живот приживе. Животът, който е Бог, казва „да“ на истински живелите, на най-живите от всички живи на земята. Който иска изкуствено да спре изявиението си, проявлението си, да унищожи желанията си, живота си е богохулник. Животът, светът, всяко същество е едно уникално творение на Твореца, едно чудо, които само тези, които са загубили състоянието на детството, които не вярват в чудеса, искат да унищожат, да спрат развитието, еволюцията, естествения ход на нещата, който ни води към съвършенство, защото Творецът е съвършен, а краят винаги е като началото. Щом началото на всички начала е съвършено, то и всички неща в своя

край ще бъдат също свършени. Ето защо тези, които се противопоставят на естествения еволюционен процес, са неверници и богохулници. Всеки от нас трябва да изживее, да надживее живота, който му е даден, и съвсем естествено и непринудено да стане свършен. Затова казвам: не на насилието и насилниците в природата. Тези, които не вярват в природата, не вярват в Бога, защото Бог е създал природата — не някой друг. Един е Творецът и ние като Негови творения трябва да се стремим свършено да изразим идеята, която е вложил в нас. Не бива да допускаме двойствеността в съзнанието си, защото тя е, която отдалечава от Реалността. Дуализмът е илюзия. Аз съм Бог. Ти си Бог. Птицата е Бог. Цветето е Бог... Камъкът... Всичко е Бог. И когато всичко стане за тебе Бог, едва тогава ти постигаш своята изначална същност и ставаш просветлен.

„Бях 6-годишен, когато разбрах, че всичко е Бог и косата ми се изправи — каза Теди. Спомням си, че беше неделя. Сестра ми — тя тогава беше съвсем мъничка — пиеше млякото си и изведнъж аз разбрах, че тя е Бог и млякото е Бог. И ми стана ясно, че тя налива Бог в Бог, ако разбирате какво искам да кажа“.

из „Теди“ на Селинджър

Ако приемаме живота, света, хората, себе си, изобщо всичко такова, каквото е, без да се стремим да реформираме, да поправяме, да променяме, то тогава ще достигнем това, което е — до същината на всичко, която хората наричат Бог. И всичко за нас ще стане Бог, защото Той прониква всички неща. И тогава отношението ни към всяко същество ще бъде породено, ще бъде израз на една безпричинна и безусловна любов, която ще струи от нас навсякъде и към всичко.

* * *

Човек започва с любов към себе си. Постепенно тази любов се разширява и прераства в любов към ближните, докато се достигне любов към Бога. В процеса на любовта, обичайки себе си, ние сме тръгнали от нашето ЕГО. В края на пътя, достигайки до любов към Бога, нашето ЕГО се себеотрича. Его-то се преобразува в не-ЕГО. Вече няма аз — всичко е АЗ. Човек преживява истината, реалното съществуване, което е универсално, цялостно. Всяко чувство за отделеност и отделност е изчезнало, защото, докато то съществува, не можем да почувстваме, да преживеем ВСЕОБЩАТА РЕАЛНОСТ. Тази реалност не е моя и твоя, не е даже и наша. Тя просто е. И този, който иска да я направи своя, никога няма да успее в опита си, защото нашето малко ЕГО не може да побере УНИВЕРСУМА. Разбирайки, че формата ни ограничава, че формата е плод на нашето его, че формата, в края на краищата, е затвор, трябва да я разрушим. Всички илюзии от нашия живот трябва да бъдат пометени и преди всичко илюзията, че аз съм нещо, което съществува отделно от всичко друго, което съществува. Не само че не съм, не само че нашето съществуване е взаимосвързано и взаимообусловено, но и всичко прониква всичко и на практика, извън света на формите и ограниченията, всичко е едно.

ВСИЧКО Е ЕДНО — когато тази истина, това чувство стане постоянно преживяване, тогава целта на човешкото съществуване е постигната.

ОМ ТАТ САТ

* * *

„Ученикът започва с Любовта. Ако Ме любите, ще опазите Словото Ми“

Отношенията между Учител и ученик трябва да бъдат като между любим и любима. Всяка дума на Любимия е закон. Ние я възприемаме с цялото си същество, без никакво съмнение, без никакви условия или резерви. Тя ни прониква изцяло, докрай. Ако ние действително обичаме, всяка дума на нашия Любим придобива, в нас и за нас, непонятни за другите измерения, дълбочини, реалности. Словото оживява в нас, то дава плод, става плът, навлиза осезаемо и безвъзвратно в нашия живот. Неговото навлизане е толкова по-пълно, колкото нашето любовно отдаване е по-пълно. Защото любовта е тази сила, чрез която възприемаме и нашето възприятие е толкова по-обемно и многопластово, толкова по-живо, пълнокръвно и творческо, колкото любовта ни към Любимия е по-силна. А колкото по-силна е тя, толкова повече се смалваме ние, за да расте у нас Любимия. Докато идва един миг — мигът на свършената любов, при който ние вече сме изчезнали и в нас е останал само Любимия, един миг, при който, ние вече не съществуваме — съществува само Той или по-точно — нашето съществуване е Той, ние нямаме собствено съществуване, ние съществуваме единствено заради Него и чрез Него.

При свършената Любов ние ставаме това, което обичаме. При свършена любов ученикът става като своя Учител — това е закон. Така че нашето приближаване, приобщаване към Учителя зависи от любовта, която изливаме към Него. Не че той се нуждае от нашата любов, но ние се нуждаем от нея, защото любовта е този магнит, който привлича нещата едни към други и ги слепя завинаги.

Любовта е само- и себе-отдаване. При любовта ние отдаваме себе си на Любимия и колкото

повече нараства тя, толкова повече от себе си Му даваме, докато идва един миг, в който няма какво повече да Му даваме, защото сме Му дали всичко, което сме притежавали. Сега ние сме станали изцяло негови. Той е нашият притежател... И ние Му казваме: „Не мога да нарека вече нищо свое, защото, откакто Те възлюбих всичко стана Твое. Моите мисли вече не са мои. Те са твои. Моите чувства вече не са мои. Те са твои. Думите ми са твои. Постъпките ми са твои. Вече нямам собствен живот, защото ти си моят живот и ако Ти ме изоставиш, това ще бъде края на всичко — вече няма да имам мисли, чувства, думи, постъпки, вече няма да мога да живея, защото Ти (Учителю) си моят живот.“

* * *

Трябва да бъдем максимално възприемчиви, максимално отворени за мига, защото в него се съдържа вечността, в крайното се съдържа безкрайното, в смъртното — безсмъртното. Ако успеем да изживеем мига, настоящия миг интензивно, пълно, тотално, ако в този миг съумеем да умрем за всичко друго, за всичко извън него, ако проникнем до неговите дълбини, всеобхватно, без остатък, мигът ще изчезне и ще остане само вечността, времето ще се разпука и из неговата утроба ще се роди безкрайността. Разбира се това не е толкова лесно, иначе земята щеше да бъде пренаселена със светци. Не е лесно умът ни да постигне еднопосочност и изправен пред настоящето да не иска да бяга или в миналото, или в бъдещето, независимо приятни или неприятни са те. Но така или иначе умът ни е винаги готов да бяга, умът ни е винаги в състояние на бягство и е много трудно да го озаптим. Изисква се продължителна, всекидневна, всекимигова практика, множество усилия, които в края на краищата, рано или късно ще бъдат възнаградени. Тогава нашата личност ще стане единна, еднопосочна — умът ни ще се умиротвори, ще затихне и в това състояние на покой ще се слее с чувството и с делото. Минало и бъдеще ще изчезнат. Ще остане само вълшебното СЕГА, приказната ВЕЧНОСТ. И тогава ще преживеем живота в неговата пълнота.

* * *

За да постигнеш Реалното, не е необходимо да правиш нещо, т.е. да проявяваш никакви усилия. Не! Просто трябва да оставиш нещата да се случват, т.е. да си идват и отиват от самосебе си и тогава това, което искаш, ще се случи — ти ще бъдеш в единение с Реалното. Не са необходими лични усилия. Личните усилия са плод на нашето ЕГО, а нашето ЕГО е, което ни отделя от ТОВА, КОЕТО Е. Необходимо е само да умеем да се вслушваме в себе си и да се подчиним на естествения порядък на нещата като се очистим от всичко добавъчно, от всякакви лични усилия и амбиции, защото там, където е усилието, там е и насилието, а там, където е насилието, отсъства естествеността. Когато аз дишам, аз съм естествен, непринуден. Не проявявам ни най-малко усилие, за да вдишам или за да издишам. И вдишването и издишването си идват точно по реда, от самосебе си. Не е необходима каквато и да била намеса от моя страна. Умът ми не участва в този процес. Просто той се случва и това случване е най-естественото нещо, защото то си е в реда на нещата. По същия начин, когато човек огладнее, просто трябва да се нахрани — и това е естествено, защото организмът го изисква. И тук не са необходими никакви усилия за да удовлетвориш глада си. Но ако не си гладен и започнеш да се храниш — това вече няма да бъде хранене. Това ще бъде тъпчене, излизане извън естествения порядък на нещата. Тогава вече ще са необходими усилия от твоя страна — организмът ти ще бъде насилен да усвои храната БЕЗ ТОЙ ДА ЖЕЛАЕ ТОВА. Когато отсъства истинско желание за нещо, а то се върши, дейността е плод на индивидуалното, а не на всеобщото, а само всеобщото е реално. Индивидуалното е илюзия. Когато индивидуалното, личността се намеси, тогава се обръква естествения ред на нещата. Тогава човек се отдалечава от реалността. Всичко си е в реда на нещата, когато става от самосебе си — просто идва. Ти не си го викал, не си го търсил. То просто идва при тебе така, както сънят, когато си капнал от умора. И така моята мисъл е, че само естественото е, което ни води към реалното, защото ЕСТЕСТВЕННОСТТА Е ИЗРАЗ НА РЕАЛНОСТТА, и всяко отклонение от нея е попадане в плен на илюзии, отдалечаване от реалността, а докато живеем с илюзии, ние никога не ще се чувстваме удовлетворени, защото илюзиите са просто халюцинации, заместители. Ние сме жадни, а сънуваме, че прием вода, но така или иначе това е залъгалка и тя не ще задоволи жаждата ни. След свършване на съня жаждата отново ще ни нападне. ВСИЧКО, ОТ КОЕТО СЕ НУЖДАЕМ Е РЕАЛНОСТ. Не мечти, не халюцинации, не съновидения, не илюзии, а реалност. А как ще я наречем — дали БОГ, дали ЛЮБОВ, дали САТЧИТТАНАНДА, това не е важно. Важното за нас е да се следем с реалното!

Много звезди огряваха небето ми, но беше тъмна и студена нощ за мен. Когато слънцето, едно единствено, изгря, постепенно фалшивите слънца — звездите, избледняха и изчезнаха... И едва тогава аз разбрах какво е ден. След дългата полярна нощ разбрах, че съществуват светлина и топлина. Разбрах, че истински живея!

Трудно човек се среща с истинските неща. Затова тези срещи са редки, но знаменателни. Те

променят изцяло живота на човека, правят го по-концентриран, по-целенасочен. Истинските, автентични неща за всеки човек са различни, така, както Истината е една, но за всеки тя е различна. Всеки я преживява, чувства по свой начин. Всички мъже могат да харесват една красива жена, но не всички могат да я обичат. Не всеки мъж може да открие в нея себе си. И все пак в живота съществуват мигове, които са като откровение. Всеки изгрев е откровение, защото той ти показва обратната страна на нощта — деня. Денят, светлината са реални. Нощта и тъмнината не са. Ние не се нуждаем от множество звезди. Ние се нуждаем от една единствена, която да наречем и която да бъде слънце, защото нашият ден се нуждае от слънце, защото нашият живот се нуждае от слънце — от топлина и светлина.

Бях чел много поети и някои от тях смятах за свои любими, а тяхната поезия — за истинска. Те бяха двама, трима. Но там, където са двама или трима, там истинската любов я няма. Не може да има, не може да изгрят две-три слънца едновременно — слънцето може да бъде само едно. И по това ще познаете истинското от неистинското. Можеш да имаш само един Бог. В храма на душата многобожието не се допуска. Ако имаш много богове, ти всъщност нямаш Бог, ако имаш много учители, ти всъщност си без Учител, ако имаш много любими, ти още не си срещнал своята, истинската и затова единствена. Всичко е било само флирт, а не любов — автентична, дълбока, разтърсваща и преобразяваща, човека... До срещата ми с Поезията на Петя Дубарова, аз си мислех, подчертавам, аз си мислех, че истинската поезия за мен, предназначена за мен, битова в стиховете на Пеньо Пенев, на Андрей Германов, на Вапцаров. Но разбрах, че съм се лъгал. Умът много често ни подвежда. Сърцето е това, което определя дали една среща е истинска или не, дали нещо е автентично или не е. Защото истинските неща са свързани с любовта. Когато се сблъсках с феномена Петя Дубарова, аз разбрах, аз почувствах, че съм се срещнал с търсената от мен, с автентичната за мен Поезия. И тази среща беше за мен като Прозрение, като Откровение, защото най-сетне, след дълго пътуване с Цел, но напосоки, аз стигнах там, накъдето се бях устремил, където желях да стигна. От този ден разбрах, че друга поезия не ми е необходима. Поезията на Петя ми стига, защото тя е истинска, а автентичните неща се отличават от неавтентичните по това, че задоволяват глада и жаждата на човека. Няма какво повече да се търси, защото търсеното е вече намерено. Ти си удовлетворен.

Така е с всички неща. Когато човек намери любимата жена, тази, която му е предопределена, всички други жени престават да съществуват за него, защото в нея той е открил всичко, което му е било необходимо. До този момент в живота му може да е имало множество жени, но всичко това е било флирт, игра, заблуда — не любов, защото там, където са многото — едната единствена отсъства.

В живота си човек може да се срещне и с множество учения и Учители, но когато срещне истинското Учение и своя истински Учител, всяко друго учение и Учител губят притегателната си сила, докато накрая остане един Учител и едно Учение. Те са твои, отредени са за теб. Довери им се и бъди с тях завинаги!

* * *

По какво ученикът може да разпознае своя Учител? — По това, че няма какво повече да прибави от себе си към Неговите думи, към Неговото Учение. Ученикът няма собствени възгледи, затова няма и собствено учение. Ако има — той не е ученик. Възгледите на Учителя са и негови възгледи — към тях той не може да прибави и йота. Думите изречени от Учителя казват всичко, изчерпват всичко — те са най-прекрасните, нищо по-добро от тях не може да се намери. Ето защо ученикът няма свои собствени думи. Негови думи са думите на Учителя. Ученикът не може да мисли, да чувства, да постъпва и да говори така както намери за добре — нищо в неговия живот не може да бъде оригинално, защото всичко е от Учителя. Учителят е всичко за ученика. Извън Него няма нищо. Извън Него не може да има нещо. Към Него нищо повече не може да се прибави. И когато Учителят стане всичко за ученика, тогава егото на ученика умира и той става едно със своя Учител. Разбира се тук не става въпрос да се стремим или насилим да мислим, да чувстваме, да постъпваме и да говорим като нашия Учител. Ако съществува подобна тенденция, то значи, че не сме открили своя Учител. Всичко трябва да бъде естествено. Никаква „перестройка“ не е необходима. Когато срещнеш Словото на своя Учител измежду многото Словеса, ти просто го разпознаваш, чувстваш, че това е твоето собствено слово и нищо, нито можеш да прибавиш, нито можеш да отнемеш, нито можеш да коригираш. Ако има корекция, добавка, съкращение — няма ученик и няма Учител. Това е закон. Ти приемаш Словото и всяка мисъл заложена в него — изцяло, безусловно, защото чувстваш, че ти мислиш същото, по същия начин. Всяка мисъл е твоя, сякаш от тебе е произлязла. Ето защо не е необходимо нищо да променяш. Словото просто те намира, а То е израз на Учителя. Но то е твоя същност, ти го усещаш като твоя същност и ставаш едно с Него, не, не е необходимо да ставаш — ти си едно с Него, а значи и с Учителя — ти ставаш Учител. Ето това е — когато ученикът се слее с Учителя, той не иска

да прибавя нищо повече, а и да иска няма да бъде възможно, защото Учителят е всичко и нищо извън Всичкото не може да съществува.

Аз искам да изложа някому принципите на Учението, което изповядвам, но в един момент се улавям, че не мога, не съм в състояние да му кажа нещо повече от това, което е казал Учителят, и не само, че не мога да прибавя нещо от себе си, но и съзнавам, че и казаното от Учителя, не може да се изкаже по по-красив и убедителен начин. Мога само да повтора, мога само да му дам да прочете, но нищо от себе си не мога да измисля, да добавя. И няма какво всъщност да се измисля или добавя. Съвършеното си е съвършено. То е завършено и ние можем само да му се радваме, да се удивляваме, да го боготворим с благоговение.

Но преди всичко запомни: срещата е съвършена, когато не е необходима никаква промяна. И двете страни си остават такива, каквито са. Всъщност, при тази среща, за която говоря, няма две страни — двете страни са едно цяло — ето защо не е необходимо да се променя нещо. Променя се само временното, преходното, а там, където Учител и Ученик си дават среща, се проявява ВЕЧНОСТТА.

Когато вие се нагаждате към някого или искате да го промените, запомнете — тази среща не е Божествена, тя е човешка. Тя е ваша измислица, израз е на личното, а не на Универсалното. И ето защо тя е обречена, както е обречено всяко нещо без основа. Само Божественото може да бъде основа.

Пътят към върха е страшен.

Колкото повече вървиш, колкото повече височината нараства, толкова по-малко хора остават с теб, докато в един миг оставаш сам. Последните метри трябва да извървиш сам, да имаш силата да ги извървиш сам! И тогава стигаш върха. А след това? — След това трябва да намериш един — една готова душа, на която да покажеш ПЪТЯ КЪМ ВЪРХА.

Истинската религия не е масова практика или някакво масово мероприятие. Там, където има масовост — няма религия. Религията не е за мнозинството. Тя не може да се проповядва шумно в аудитории и по площади. Ние можем да говорим за религия по радио и телевизия, пред много хора, ние можем да пишем за религия и писанието ни да е предназначено за много хора. Но това е само опипване на почвата. Истинската религия е интимно общуване. Истинската религия е предназначена само за един. Ние призоваваме мнозина в Пътя, но само един тръгва по Него, само един избираме. Повече не са необходими. Този един е свързващото звено; той продължава нишката. Той приема щафетата от своя Учител, вечния огън, за да намери от своя страна друг, на когото да го предаде. Огънят не бива да загасва. От сърцето на Учителя, той се пренася в сърцето на ученика. Негово светилище става сърцето на ученика. И тогава ученикът израства и става Учител — Храм Божий. От този миг започва търсенето на приемник, на новия Храм, в който ще обитава ВЕЧНИЯ ОГЪН.

Запомня: няма религия за мнозинството. Пропаганда има, но не и религия. Истинската религия е предназначена за избраници и никой не може да пристъпи или да промени този закон! — Последователите са много, но УЧЕНИКЪТ е един.

* * *

Ние сме загубили своя здрав, естествен, чист вкус и усет за нещата. Не става от нас дегустатори. Когато дегустираме в устата ни не трябва да има никакъв друг вкус, защото тогава няма да можем да усетим чистия вкус на това, което искаме да опитаме, и ще се получи привкус. Ние живеем точно по начина, по който се храним. (Или обратното). Нашето хранене е смесено и колкото по-разнообразна е трапезата ни, толкова по-сме доволни. Вкусът ни е задоволен - по-точно чревоугодieto ни е задоволено. В храната ни има много неща и всяко нещо си има свой собствен вкус, който обаче ни убягва, убягва ни, защото е примесен с вкусовете на всички други неща и ние усещаме само съвкупния вкус на тази амалгама, разбира се, ако сме достатъчно концентрирани. И в живота ни се получава така — не можем да достигнем до простия вкус на нещата, най-вече, защото не сме се научили да се потапяме изцяло в мига, да живеем с мига. Умът ни постоянно бърбори и бърбори. Той е като пчеличка, която прелита от цвят на цвят. Няма покой. А за да можем да проникнем до дъното на нещо ни е необходим покой на ума. Никакви класификации, никакви „за“ и „против“, никакви асоциации или сладки мечти. Умът ни трябва да е закотвен към това, което в момента извършваме, и всяко отклонение от сегашния момент е затръшване на вратата, която ни отвежда ОТВЪД. Максималната сензитивност ще ни отведе до пределите на крайното, а отвъд тях е това, което зовем БЕЗКРАЙНО.

* * *

Налага се да дам едно пояснение, защото човешкият разум притежава склонността да преиначава нещата, да поглежда повърхностно и ограничено върху тях. Когато казах, че ако имаш много Богове ти нямаш Бог, имах предвид, че още гледаш на нещата по форма — за теб Кришна, Буда и Христос са три

Бога, защото ти ги възприемаш по форма, а не по същност. Ето как се поражда многобожието. Ето защо ти нямаш Бог. Не може да има Бог този, който не е проникнал отвъд формата и името, защото ЕДИННАТА СЪЩНОСТ, БОГ - въпреки че може да се проявява чрез множество имена и форми, сама няма форма и име. Когато постигнеш тази ЕДИННА СЪЩНОСТ, тогава КРИШНА, БУДА и ХРИСТОС престават да бъдат различни, даже воюващи помежду си, а стават това, което са — три от проявленията на ЕДИННИЯ БОГ. Политеизмът е плод на разбирането по форма, а монотеизмът — на разбирането по дух.

Същото се отнася и за Учителите. Разбери — няма много Учители. Той е само един. Може да има много проводници, но той е само един - Божият Дух. И Него трябва да намерим - по-точно да Му дадем възможност Той сам да ни намери. Учителят не е тялото. Учителят е единният дух, който може да се проявява чрез множество тела — това разбиране, това виждане ще ни избави от множество противоречия, конфликти. Кой Учител да следвам? Кой път да следвам? - Това са детски въпроси и те говорят за твоята незрялост. Те показват, че ти още не си познал ЕДИННИЯ УЧИТЕЛ. И ти имаш много Учители, но всъщност нямаш нито един. Формалното разбиране е това, което те спъва. Разбери: няма много Учители — Учителят е един! Няма много пътища — пътят е един!

Същото важи и за любимата жена. Многоженството съществува, защото гледаш на жената по форма. Една жена съществува, която е прототип на всички жени! — Ти можеш да я наречеш КАЛИ, ДЕВА МАРИЯ, ДЕВИ, ШАКТИ, ПАРВАТИ, ЕВА — не е важно, но вечната жена е една. И във всички женски тела ние търсим ВЕЧНАТА ЖЕНА. Но тя не е тяло, колкото и красиво да е то. За да Я намерим трябва да минем отвъд тялото. И когато постигнем това, тогава във всички жени ще можем да се любиме на ВЕЧНАТА ЕДИНСТВЕНА ЖЕНА — многото жени ще престанат да съществуват за нас — ще остане единствено Тя.

И нашите търсения ще бъдат прекратени — Адам ще намери своята загубена Ева.

* * *

Няма двойственост за ТАНТРА. Тя ни учи, че Бог и природа, Творец и творение не враждуват помежду си, не си противоречат, а напротив — едното (Природата) е изявление на другото (Бога). И ако действително желаем да станем божествени и всичко за нас да стане божествено, ако желаем да почувстваме ВЕЛИКОТО ЕДИНСТВО НА ЖИВОТА и да живеем в него, то не е необходимо да ставаме отшелници, да се подлагаме на аскеза, да умъртвяваме телата и телесните си желания, да се отдалечаваме от собствената си природа. Това е заблуждение. То е от лукавия. Двойствеността е от лукавия. Но истината е, че лукав не съществува. Истината е, че за ТАНТРА всичко е свещено, защото светът не е полярен, защото боговете не са два — добър и лош, а само един — създател на всичко видимо и невидимо. Ето защо ПРОСВЕТЛЕНИЕТО е естествен процес и то изисква не да се борим с естеството си, за да го превъзмогнем и надраснем, а напротив — да се вслушваме в него и да му се подчиняваме; не да умъртвяваме сетивата и телесните си желания, а да бъдем максимално сензитивни, максимално живи и съзнателни, защото само живият може да бъде по-жив. Ако в съдинката има вода, тя може да се подгрее и да я трансформираш в пара, но ако няма вода, какво ще подгриваш? Просветлението е естествено. То ни принадлежи по право, но го постига само този, който е естествен — у когото няма предразсъдъци и който не е прехвърлил целия си живот в главата. Не главата, а сърцето е нашия компас в живота, защото животът не е мисъл — животът е чувство и само чувството е което ни извисява до него.

За да постигнем просветление, не е необходимо да живеем в постоянен конфликт със себе си, а и с целия свят - напротив - не война, а съзнателно примирие, не конфликт, а — хармония. И тогава и само тогава така, както слънцето изгрява, така, както пролетта идва, така, както човек се ражда и умира, така, както реката си тече несмущавана от нищо — така и потокът на твоя живот си знае пътя и той ще се влее там, където е океанът, където е просветлението. Но това не е извънредно събитие. То не се нуждае от неимоверни усилия, а напротив — то е безусилно. Самата природа, целият поток на живота те води към него и ти можеш да го пропуснеш само, ако не си естествен.

Затова: БЪДИ ЕСТЕСТВЕН.

* * *

Ако любовта има причина и цел, то това не е никаква любов. „Трябва да обичаме“, защото Бог ни казал. „Трябва да обичаме“, защото пророкът го казал. „Трябва да обичаме“, защото Учителят го казал. „Трябва да обичаме“, защото всички го казват... Но на практика кой го показва? „Трябва“ и „обичам“ са две несъвместимости, защото любовта не е свързана с усилие. Тя няма нищо общо с разума. Тя е чудо, за което не може да се намери обяснение. Ако ти можеш да обясниш защо обичаш - няма чудо и няма любов. Само децата по душа могат да обичат истински, защото само те вярват в

чудеса. А нима има по-голямо чудо от любовта.

„Обичам, защото..." — ето един абсурд. Този глагол и този съюз са несъвместими. Не можеш да обичаш, защото еди-кой си те обичал. Не можеш да обичаш, защото еди-кой си ти направил услуга. Не можеш да обичаш, защото очакваш да получиш нещо. Не можеш да обичаш, защото някой е богат с добродетели (Да не говорим за пари). Запомни: любовта няма причина. Нито пък може да има цел. Любовта е най-безпричинното и най-безцелното нещо в твоя живот.

„Обичам те, ако..." — ето още един абсурд. Защото любовта никога не поставя условия. Любовта няма изисквания. Тя е най-смиреното нещо на този свят — никога не желае нещо за себе си. Тя казва: няма смисъл, няма защо нещо да се променя. Всичко е добро такова, каквото си е. Всяко нещо си е на мястото-. Ето защо бъди на шрек. Когато искаш да промениш някого, защото той не ти харесва такъв, какъвто е, твоята любов е фалшива!

„Обичам те, въпреки..." — това вече е приближаване до истинското чувство. Ти обичаш някого независимо от това дали той те обича. Ти обичаш някого, въпреки неговото отношение към теб. Ти обичаш някого, въпреки неговите недостатъци и слабости. Твоята любов ги превъзмогва, защото е силна. Тя е силна, но не и съвършена, защото за съвършената любов недостатъци не съществуват. За съвършената любов всичко е съвършено. Ето защо тя казва: „Защо обичам не знам. С каква цел — не знам... Знаем само, че обичам". И това е всичко. И това обяснява всичко. Нищо друго извън това не може да се каже. Любовта обяснява всичко, но самата тя не може да бъде обяснена. Обичам, просто защото обичам. Обичам просто, защото не мога да не обичам. Любовта не се нуждае от подтик. Тя е подтик за самата себе си. Тя произтича от дълбините на моето същество и нещо повече — самото ми естество е любов. И сигурно това обяснява всичко. И сигурно това обяснява това, което не може да се обясни, за което не можем да намерим думи. А не можем, защото не съществуват. И не може да бъде другояче, защото думите са свързани с разума, а любовта — със сърцето. А езикът на сърцето е музиката. Там, където думите свършват, там където думите, като изразни средства, стават безсилни, там се ражда музиката... Докоснал се до Неизразимото, ти ставаш жив. Ти ставаш истински жив и животът те залива с необятност. От този миг преставаш да говориш. Не можеш да говориш. Можеш само да пееш. Като Орфей. И като него, може би, ще караш цялата природа да притихва, за да те слуша в захлас, и като него, може би, с арфата на твоето сърце, ще усмиряващ диви зверове, и като него може би, менадите ще те разкъсат, за да се изтръгнеш от жестоката прегръдка на Време и Пространство, превръщайки се в слънчев мит...

Любовта те поглъща изцяло. Благодарение на нея умът ти става еднопосочен, максимално концентриран. Няма вече витаещи и странични мисли. Има само една мисъл. Има само едно чувство. Защото обектът е един. Ликвидирано е многоцелието, а значи и разсейването. Целта е една. И тя те пригегля към себе си. Когато вече няма разсейване, когато си станал максимално концентриран, привличането завършва с единение — дълбоко, пълно, абсолютно. Цел не съществува, не съществува и стремящ се. Целта се е сляла със стремящият се, стремящият се е слял с целта — двойствеността е изчезнала. Те са едно.

* * *

Колкото сме по-любовни (любвеобвилни), толкова сме по-божествени, защото Бог е ЛЮБОВ. Закон има в сърцата ви: Помнете: БОГ Е ЛЮБОВ! И ако това, което вършиш стимулира любовния поток в теб, ако това, което вършиш, е причина любовта ти да нараства, да се увеличава — то е добро дело, то е полезно не само за твоята еволюция, но и за еволюцията на целия космос, защото казано е и до края на вековете ще бъде казано: БОГ Е ЛЮБОВ. Това е скрижалът на новата епоха. Ако любовта расте, значи божественото расте. Ако любовта в теб се увеличава, значи любовта в цялата вселена се увеличава. Ако любовта в теб се умножава — любовта в целокупното Битие се умножава. Благодарение на теб Животът е станал по-любовен. Благодарение на теб животът, следователно и всяко същество, е станал по-благороден, по-нежен и мил, по-съвършен. Защото ти си предизвикал, ти си повикал вълна на любов. Защото ти си допуснал доброволно любовта да те посети, любовта да влезе в твоя живот. Ти си станал врата за любовта, за да може ТЯ да слезе на земята. Врати са необходими на Любовта, отворени, а не затворени врати. Затова и великият Учител Христос каза: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога". Чистите сърца са отворени за любовта врати и колкото са повече те, толкова по-необятен ще става животът на хората и звездните светове ще се приближават към тях, защото ЛЮБОВТА Е ПЪТ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ. Тя слиза от звездите и по нея хората възлизат обратно към тях.

* * *

Докато сме личност, докато се чувстваме като личност, страданието на робството неизбежно ще ни следва. Ние сами сме заредили капана и сами сме влезли в него. Има ли нещо по-глупаво от това? И

въпреки очевидната глупост, тя всекидневно присъства в нашия живот. Ние сме тези, които я допускаме. Но и ние сме тези, които можем да я премахнем. От нас зависи. То е наше право. Бог ни е оставил свободни да избираме — робство или свобода. Личност или безличност. Личните връзки спъват този, който се е устремил към СВОБОДАТА, защото го обвързват. А обвързаният не може да бъде свободен. Категорично - всички лични връзки трябва да се скъсат. Никаква интимност, никакво чувство за принадлежност, за собственост, за персона. Това е закон за ученика. Когато станеш нещо в собственото си съзнание, когато допуснеш тази грешка, ти започваш да приличаш на онзи жалък и смешен балон, който искал да побере в себе си целия въздух. Но то е невъзможно. Докато си форма, докато си нещо, крайно, ограничено, абсурдно е да обхванеш, да побереш в себе си Безкрайното и Безграничното. Себето трябва да умре, формата, нещото трябва да се разруши, балонът трябва да се пръсне... Изпълни го с любов, докато се пръсне в един миг и нищичко не остане от него. Преградата, която разделя въздуха вътре, от въздуха вън, е много крехка - спускай я! Преградата, която разделя любовта отвътре и любовта отвън, е много крехка - разпръсни я! И тогава няма да има вътре и вън, ограничено и неограничено, нещо и нищо. Няма да има две. Ще има само едно единно, неделимо, безгранично Цяло.

Любовта е тази, която кара пъпката да се разтвори в цвят. Любовта е тази, която ще накара пъпката на твоята отделност да разцъфти в Цялост. Затова обичай! Всеки миг - обичай! Колкото се може повече обичай! Обичай, докато забравиш себе си! Обичай, докато експлодираш! И тази експлозия ще бъде най-красивият и най-щастливият миг в твоя живот. Ще го наречеш Заря на Свободата. Ти си умрял, но като Христос, възкръсвайки!

Запомни: не е страшно да умреш. Страшното е да не възкръснеш, а Любовта е тази, която възкресява.

Докато си личност - ще има лични връзки. Тогава те са си в реда на нещата. Личността е тази, която ги поражда. Но когато тя умре, тогава заедно с нея умират и личните връзки. Затова не се опитвайте да ги скъсате, докато сте още личност. Разпръснете първо този димен призрак - личността и тогава те от самосебе си ще изчезнат.

Всичко, което искам да ти кажа тази вечер е:

РАЗЦЪФНИ ОТ ЛЮБОВ

Разцъфнеш ли — ти жив ще бъдеш,

защото досега не си живял.

И възкресил ти сам себе си,

мъртъвци от гроба ще повикваш,

за да ги даряваш с живот,

защото ти самият станал си ХРИСТОС!

* * *

Ако нямаш думи за нещо, за някого, значи си се докоснал до истинското, до автентичното за теб — до истинската поезия, до истинската музика, до истинската живопис, до истинския Учител, до истинското Слово, до истинския човек, до истинското преживяване, до истинския живот. Те са твои. Те са слънце, въздух, вода и храна за душата ти. Не ги отминавай с безразличие. И да искаш няма да можеш. Не можеш да пропуснеш това, което е отредено свише за тебе. Пропуснеш ли го, значи ще пропуснеш и своя живот, ще го изживееш напусто, напразно. А твоят живот, смисълът на твоя живот е в тях. Всичкото ни търсене е устремено към тях. И когато ги намерим сълзи на умиление и щастие, сълзите на неизразимата благодарност и любов рукват от очите ни. Тези сълзи са свещени, защото е свещена срещата, която ги е породила. И ако няма сълзи, и ако няма липса на думи — няма нищо свещено, а ако няма нищо свещено, няма и истинско щастие.

* * *

Насила нищо не става, а много често тръгналият да завладява духовните върхове се опитва да насили нещата, да придобие сидхи, да получи просветление, да стане брахмачар, светец, преди това да е възможно, преди да му е дошло времето. Закон е: НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА НАСИЛИ ЕВОЛЮЦИЯТА. И опитът да се изградят комунистически общества в източна Европа беше красноречиво доказателство за това. Не че комунистическите общества нямат бъдеще, напротив — бъдещето е тяхно, бъдещето е на колективното, на всеобщото съзнание, но хората не бяха подготвени и още не са за такава значима промяна и обществата, които създадоха, се родиха, не според естествения закон, обуславящ постепенността на еволюцията, а преждевременно и затова бяха мъртвородени. Жалко за красотата на идеята. Прибързаността на незрелия ентусиазъм я потъпква. Затова казвам: всяко нещо да се прави навреме и на място. Няма нищо по-прекрасно от естественото. Естественото, запомнете, е божествено. Изхвърлете от трапезата си парниковите

изделия. По-добре без краставици и домати въобще, докато дойде техният сезон, отколкото да използвате тези, които са отгледани по изкуствен начин в парниците. Помнете: нищо не убива човека така, както изкуствеността. Затова бъдете естествени в живота си и предпочитайте естествените неща. Не се насилвайте. Не насилвайте своята природа да върши неща, които не произтичат от нея, които не са й присъщи. Всички изкуствени техники — вън от борда, защото няма нищо по-прекрасно, а и по-ценно от ЕСТЕСТВЕННОТО СЛИВАНЕ С БОГА. Колко по-вкусен и хранителен е доматиът, който си откъснал от градината си отколкото този, който си взел от парника. Не си изработвайте програма, защото БОГ вече е изработил. И когато вашата програма не е в съответствие с Божията - тогава се ражда престъплението, наречено изкуственост. Ако искате да влезете в хармония с цялото Битие, просто трябва да му се подчинявате. Ако кажете примерно, че от утре в продължение на една година, в точно определен час, ще произнасяте точно определена молитва или ще правите точно определен вид медитация, вашето его ви говори. То си създава своя програма без да отчита Божествената и ето как се ражда изкуствеността. Тогава ти можеш да се молиш, но твоята молитва няма да има сила, защото ще е само твоя, а не израз на всеобщото, универсалното. Чрез нея, въпреки желанието, въпреки целта, ти се отделяш от Универсума. Престъпление е да се молиш, да медитираш или да правиш каквото и да било, ако нямаш дълбока вътрешна необходимост. Когато даваш израз на дълбоката вътрешна необходимост, тогава ти не изразяваш себе си, а чрез теб се изразява ЦЯЛОТО, ВСЕОБЩОТО БИТИЕ, УНИВЕРСУМА. Това трябва да се осъзнае - има актове, които, макар и насочени към Бога, ни отдалечават от Него, а има и такива, които привидно не са насочени към Него, но не само че не ни отдалечават, а напротив - приближават ни към Него.

* *

Ревността е една превратна представа, която трябва да се изличи от съзнанието на хората. Защо ревнуваме? Защо болезнено изживяваме симпатията на нашата любима към някой друг? Защо не позволяваме на този, който харесва жената, която обичаме, да я докосне с нежен поглед или ласка? И ако го направи изпитваме неприязнено чувство не само към него, но даже и към тази, която сме твърдели, че обичаме. Тук няма място за съперници и неприятели. Не смъртен враг, а пръв приятел или брат трябва да ти стане този, който е обикнал обекта на твоята любов. Вие обичате една и съща жена — нима това не ви прави сродни или по-точно не доказва вашата сродност? Та любовта е религия, в която (за мъжете) любимата жена е божество. На кой от поклонниците трябва да принадлежи ТО? — Разбира се на всички. И никой не може да има претенции за единствен притежател. Ако ние имаме един Бог, ако ние се стремим да получим благоволението Му, то тогава нашият единосъщ стремеж ще ни обединява, а не разединява. Любовта, безкористната любов ни обединява, а ревността, користолюбивата ревност ни разединява. Ние пожелаваме да бъдем монополисти спрямо божеството или жената, която обичаме, като смятаме, че тя е задължена (по чий закон?) да приема само нашите ласки и съответно само на нас да раздава от своята нежност. Ние гледаме на нея като робиня. А всъщност — робите сме ние. Роби сме на своя егоизъм, на желанието да третираме нечие тяло като лична собственост, на желанието да обсебваме хората, които ни привличат. Но аз ти казвам: ако любовта в теб или в някого прелива — остави я да прелива. Не я подпушвай с бентове и диги, не се изпречвай на пътя ѝ, защото ще те помете. Тръгнал си срещу течението на живота, а то помита всеки, който се е изпречил насреща му. Помни, че е казано: „любовта покрива множество грехове“. И действително, защото един грях съществува — безлюбието и колкото повече обикваш, толкова повече се оневиняваш. Нали сам Христос каза за блудницата, която със сълзи обля нозете му и с косата си ги изтри: „Прощават ѝ се многото грехове (защото тя обикна много), а комуто малко се прощава, той малко обича“.

Чрез любовта, която изпитваме, ние съграждаме в нас ДЪРВОТО НА ЖИВОТА. Неговите корени са физическата любов, а плодовете му, от които искаме да вкусим, за да станем безсмъртни — божествената. Но ако дървото е без корен, то ще бъде и без плодове — това е закон, който мнозина, криворазбрали духовната наука, се опитват да пренебрегнат.

* * *

Силното желание, дълбоката, истинската необходимост могат да направят така, че в даден акт да бъдем максимално концентрирани, тотални, цялостни, автентични. И само тогава и тогава, литературно казано, цялото НЕБЕ ще бъде с нас и нещо повече — ще се прояви чрез нас. Но обикновено в деянията си ние сме фрагментарни. Влагаме само част от себе си, защото не сме изчакали истинската необходимост, която обхваща цялото ни същество, да узрее. Затова и резултатите, които постигаме са частични, а не тотални, преходни, а не вечни. Синът на Лев Толстой написал роман и го занесъл на знаменития си баща, за да го прегледа и да си каже мнението. Тогава Толстой му казал, че само тогава трябва да пише, когато чувства, че ако не напише това, ще умре. След тези думи на нас вече ни става пределно ясно защо Лев Толстой е останал в световната литература като едно от най-

големите имена. Просто той е изчаквал потребността за творчество да узрее като плод, който сам да падне в шепите му. В творческия процес Толстой е присъствал тотално. Да пишеш само тогава, когато чувстваш, че, ако не го направиш, ще умреш. Ето го залогът на Толстоевия успех. Ето го залогът на всеки един успех въобще. Да предприемаш само такива дела, които чувстваш, че ако не ги предприемеш, няма да има живот за тебе. Само тогава можеш да им вдъхнеш живот и те да оживеят за вечността. Но затова се изисква да се научиш да бъдеш цялостен. Цялостен във всичките си начинания. И в тях да влагаш не част от себе си, а цялата си душа. И тогава ще твориш чудеса, защото те са деца на тоталността. И тогава ще разбереш, че да си тотален, значи да си велик.

ОТДАВАЙ СЕ ВСЕЦЯЛО И С ЛЮБОВ!

Всеки миг от живота ти, от общението ти с другите, с всяко живо същество да бъде едно тотално любовно изживяване, в което, запомни, трябва да си цял. Не една четвърт, не половинка, не две трети, а цял, защото ти си се устремил към Целостта, към Вечността и за да прекрачиш нейния праг трябва да си цялостен, тотално цялостен и да изпълниш мига със себе си... Тогава само ще бъдеш истински, не полу-, а изцяло жив. И хората ще усетят това нещо, няма начин да не го усетят, и ще те обичат истински, защото само истинските, автентичните неща могат да се обичат истински, а ти ще бъдеш нещо автентично, ти ще си автентичният вкус на живота, който всеки иска да опита.

* * *

Прекрасността в твоя живот се ражда от безусилността, а безусилността от хармоничното съжителство на частта с Цялото. Ти си част от Цялото и трябва да осъзнаеш, че нямаш собствена воля. Няма място за своеволие. Своеволието противопоставя частта на Цялото. Всеки акт на своеволие е труден, защото е свързан с усилие, защото си се опълчил против цялото Битие. Чрез своеволието ти не изразяваш Целокупното Битие, ти изразяваш себе си като отделност. Ето защо своеволието ни обрича на неуспех и ни прави нещастни, докато съзнаем, че една воля съществува — волята на целокупното Битие, от което всеки един от нас е частица. И когато живеем в хармония с тази Воля, когато ѝ даваме израз, то тогава нашият живот става лек и безусилен, изпълнен с успехи и щастие.

(Заб: ако разгледаме библейската легенда за Адам и Ева, за първородния грях ще разберем, че този прословут първороден грях не е нищо друго, освен своеволието.)

И ако той наистина може да бъде последен, защо да не може да бъде и най-красив, и най-любезовилен, и най-пълен, а и най-паметен... Не е важно с кого общуваш. По-важно е, че това същество утре може да го няма, а ти безвъзвратно да си пропуснал възможността да го дариш с любовта си.

Само ти можеш да го дариш със своята любов! Само ти и никой друг — (помни това!) И то, може би, единственият ти шанс е този миг и никой друг — (помни това!) Защото утре вече може да е късно!

Ако ти ненадейно
от този свят си отидеш
и при последната среща със теб
аз съм спестил любовта си
като най-долен скъперник,
тежък грях ще гризе съвестта ми,
неопростен и неопростим...
Жестоко е да се чувстваш виновен,
да молиш за прошка,
а да няма кой да ти прости...
И да си умреш
като грешник не получил опрощение
за греховете си...
Затова помни, помни добре:
всеки миг, който изживяваш,
било сам, било с някой друг,
може би е последният ти земен миг,
може би е последният му земен миг,
може би е последният ви съвместен земен миг,
(Съзнаваш ли тежестта на думата „последен“)

* * *

Колкото любовта ти е по-силна, толкова повече ЕГО-то ти се претопява в нея и при свършената любов изчезва. Няма его. Ти вече не съществуаш. Съществува само любовта и ти си

тази ЛЮБОВ, която казва: „Щом ти си добре и аз съм добре. Щом ти си щастлив и аз съм щастлив. Твоето страдание е и мое страдание. Твоята болка е и моя болка. Аз не съм личност и затова мога да живея във всичко съществуващо. И понеже живея във всичко съществуващо, аз желая неговото благо. Желая твоето щастие и съвършенство, приятелю, и се опитвам доколкото ми позволяват силите, да ти съдействам. В мен няма никаква ревност, защото ревността е противоположна за истинската любов. Бъдете бдителни. Ако у вас се промъква призракът на ревността, то значи, че любовта ви не е още достатъчно пречистена, не е намерила още своя съвършен образ. И трябва да работите, за да го постигнете. Запомнете: ЛЮБОВ И РЕВНОСТ са като БОГ И ДЯВОЛ - две несъвместимости, които никога няма да си подадат ръка. И ако вие си мислите, че можете да обичате и въпреки това или, може би, заради това — да ревнувате, то вие се заблуждавате. В любовта няма ревност, защото ревността предполага личност, а в любовта личността, личностното се претопява и изчезва, и в ревността няма и не може да има любов, защото ревността е плод на ЕГО-то. Себе-любов - да, но не бива да бъркаме любовта със себе-любовта. Двете са съвсем различни неща. И ако за любовта можем да кажем, че е рай, то себе-любовта е ад. И по това може да познаете кой човек е в рая и кой — в ада. Абсолютната любов е абсолютно себеотречение! След като си се себеотрекъл, след като нямаш свой собствен живот, свои желаяния, ламтежи, след като си принесъл живота си като безценен дар на другите, как можеш да искаш от някого нещо за себе си, как можеш да искаш той да ти принадлежи. Ако искаш това, значи ти съществуваш. Ако ти съществуваш, значи не си се себеотрекъл. Ако не си се себеотрекъл, значи просто не си способен да обичаш — искрено, безкористно. А ако не можеш да обичаш искрено и безкористно — и БОГ, и СЪВЪРШЕНСТВОТО, и БЛАЖЕНСТВОТО са само мъртви, нищо незначещи понятия за теб!

„Да обичам като Бога" — това е идеалът на ученика Любовта освобождава, а не заробва човека. А ревността е затвор, на който ти, приятелю, който си се устремил към свободата, трябва да строшиш решетките. Бог да бъде с теб!

* * *

Как можем да познаем истинското проявление на целокупното Битие от проявлението на частта, на индивидуалното АЗ? - Когато нашето индивидуално АЗ каже: „Това (желание) е по-силно от мен. Аз се опитам да му се противопоставя, но не успях. То е като една отприщана от бента река — всичко помита по пътя си". И действително - нас са ни възпитавали: „контролирай, контролирай, контролирай!" - всичко трябва да можем да подчиним на контрола си. Нищо безконтролно! Безконтролното е табу! Безконтролното е заплаха за нашето ЕГО. В безконтролното нашето ЕГО изчезва. Ако има безконтролие значи няма кой да контролира - нашето ЕГО е изчезнало. Ето защо безконтролните състояния са толкова страшни за тези у които ЕГО-то е още живо. И затова те проповядват; те крещат в задружен хор: „Контрол, контрол!" И действително - ако енергията е слаба, ако тя е само твоя, ако желанието е твое, а не на Универсума, тогава всичко е лесно, просто то може да бъде контролирано. Егото не чувства заплаха. То е удовлетворено, Но ти нищо не можеш да постигнеш — нищо автентично, истинско, което да остане за Вечността. Когато обаче едно желание те завладее неудържимо, така че ти просто не можеш да не му се подчиниш, то е по-силно от теб, защото ти си частица от Цялото, което иска да се прояви чрез него, тогава не може да става и дума за контрол, защото на контрол се поддава само това, което е по-слабо от теб. Ето защо контролиращият изчезва, а заедно с него и контролът. И в това състояние, в което малкото АЗ е изчезнало, като е отстъпило място за проявление на Универсалното, при това състояние се ражда всичко ВЕЛИКО, което остава за вечни времена. Ако ти създадеш едно произведение на изкуството, ако ти реализираш една любов в такова състояние, тогава сигурно е, че те ще останат завинаги, защото запомни — сбъднала се е не волята на твоето малко АЗ, а Волята на Целокупното Битие! Няма място за умувания, за съмнения, за „за" и „против" — просто умът се е стопил и изчезнал и в същия миг се е родило ВЕЛИКОТО и НЕИЗМЕРИМОТО.

* * *

А ЕГО-то трябва да се стопи и съвършено да изчезне. В противен случай ти може да си развил ЕГО-то си до съвършенство, можеш да станеш дори бог, но какво от това? Целта, абсолютната свобода все още не е постигната. Има същества, които стоят неизмеримо по-високо от боговете. Те са се слели с Океана на безкрайния живот. Те нямат предели, брегове, граници, очертания, дъно, форма, име. Всяка представа в тях за индивидуално, за отделно съществуване е заличена. В този смисъл дори не можем да твърдим, че са същества. Булото на МАЙА при тях е разкъсано безвъзвратно и не съществува вече никаква възможност да се върнат обратно към света на формите. Те са постигнали завинаги своето единство с ОМ ТАТ САТ (това, което съществува), с ЖИВОТА в неговия чист, изначален вид.

1. Толкова много обичах себе си, че никой друг не можех да обичам!
  2. Толкова много обичах себе си, че всеки друг обикнах!
  3. Толкова много обикнах себе си и другите, че аз и те, престанахме да съществуваме!
- Остана само любовта!

И всичко започна да прелива във всичко. Така разбрах, че цялата Вселена, че всяко нещо, от най-малкото до най-голямото, че всеки живот, от най-низшия до най-висшия, Е ЛЮБОВ и че нищо друго не съществува ОСВЕН ЛЮБОВТА!

* * *

Векове наред са ви набивали в главите, че ревността неизбежно съпътства любовта, че щом обича човек естествено е да ревнува и дори колкото повече обичаш, толкова повече и ревнуваш, защото ако не изпитваш ревност към този, който твърдиш, че обичаш, ти просто си безразличен към него. И тази превратна логика здраво се е вкоренила в умовете ви, толкова здраво, че е много трудно, почти невъзможно, безболезнено да се изкара оттам. А трябва! Необходимо е на всяка цена това раково образувание да се разсее, за да имате една жива, здрава и естествена любов. Запомнете: всяко желание да обсебиш нещо или някого в духовния свят се смята за раково образувание на душата, което разбира се съвсем не означава, че то не може да се проектира и върху тялото т.е. във физическия свят. Затова бъдете бдителни и помнете, че любовта няма нищо общо с ревността. Ако съществува ревност във вас това показва, че егото ви е още живо, а щом е още живо, не е възможно да обичате, нито пък да приемете живота в неговия чист вид. При това състояние на нещата болката е неизбежна, защото то е болестно, патологично. Не можеш, не е възможно да обичаш някого и в същото време да скърбиш, да недоволстваш, когато той е радостен, доволен. Та той е част от тебе и ти си част от него (ако наистина има любов между вас) — как може удоволствието, радостта, удовлетворението, които изпитва едната част, да не са удоволствие, радост и удовлетворение и за другата част от едното цяло, което съставяте?! Но вие искате да ви обожават. Искате да се превърнете в божество и то единственото божество за вашата любима, от което тя единствено да може да черпи радост, любов и утеха. И се гневите, когато тя ги намира при някой друг. А нали твърдахте, че я обичате. Нали й желяхте доброто, щастието. И когато тя ги открива в прегръдките на някой друг, вие се чувствате нещастен. Значи любовта ви е била просто маска, под която се е укривало истинското лице - това на СЕБЕЛЮБОВТА. И вие, волно или неволно, съзнателно или не, сте взели участие в един маскарад. Но реалността няма нищо общо с маскарадите. А любовта е нещо реално, в което всяка представа за „аз“ умира, за да се роди великото.

Хората се страхуват от любовта, защото любовта е смърт за егото, защото в любовта от нещо ти се превръщаш в нищо. Докато си нещо не ще можеш да избегнеш драките на Ревността и ще ходиш целия одран, в кърви. Но ако любовта успее да те трансформира и ти станеш НИЩО, тогава няма да има почва, на която да виреят драките... На тях им е необходимо да има нещо, за да могат да виреят... А ти си нищо! Ето как любовта те е направила неуязвим. Затова и отношението на хората към любовта е двойствено - от една страна твоето фалшиво АЗ (естество) се страхува от нея, защото тя ще го унищожи, а от друга - твоето истинско естество неудържимо се стреми към нея, защото тя ще го дари с ВЕЧНОСТ. И от това противоречие се ражда драмата на човешкия живот.

* * *

Тези, които вървят по пътя на борбата, чрез усилие, които са ЕГО-ориентирани, много трудно, почти невъзможно е за тях да постигнат върховната добродетел — смирието. Ако по този начин те постигнат нещо, придобият някакви дарби, способности, сидхи, за тях то не е нещо естествено, защото те не вървят по естествения път, за тях то се явява като нещо свръхестествено, нещо, което те сами, чрез силата на личната си воля, са постигнали. И ето как израстват в собствените си очи, стават горделиви, крайно честолюбиви, а всичко това го прикриват с фалшиво смирение. Едно трябва да се разбере: фалшивите, неистинските, неестествените пътища водят до фалшиви, неистински и неестествени неща. И ако аз препоръчвам нещо, то е повече естественост. Ако си по-естествен, ще бъдеш по-истински, по-автентичен, по-жив. Ако си по-жив, колкото си по-жив, толкова и по-божествен ще бъдеш. Няма начин да не бъдеш, защото приближавайки се до природата, до естеството си, ти се приближаваш до Бога — ставаш божествен. Но това е нещо естествено, което идва от самосебе си и в него няма нищо неестествено, нищо свръхестествено. Ти не живееш с чувството, че правиш нещо кой знае какво. Ти просто оставяш нещата да вървят по своя път, да се случват. И така, като нещо напълно естествено, а то е такова, настъпва просветлението. А то отминава, то не настъпва само за този, който воюва с природата и естеството си, който не е естествен. И това трябва да се разбере от всеки. Иначе всичко останало ще бъде безпредметно.

* * *

Живея така сякаш всеки ден за мене е последен. Утре вече няма да ме има. Това е последният ми

ден, последната ми любов, последната ми целувка, последната ми усмивка, последното ми „здравей“ и последното ми „сбогом“. Не е страшно да си смъртен. Страшното е да си безсмъртен, защото безсмъртието те прави дребнав. Ти знаеш, че ти остава още време и затова се пестиш — пестиш любов, усмивки, добра дума или нежна ласка. Позволяваш си да се ядосваш за дреболии и ред други глупости, дребнави, които, ако знаеше, че днес е последния ден в твоя живот, просто щеше да ги отминеш с безразличие като нещо незначително. И действително — пред лицето на Смъртта нещата си идват на своето място. Човекът, изправен пред нея, придобива ясно зрение, става пронизателен. Той вече не се заблуждава, не живее с измамни стойности — великото си е просто велико, а нищожното си е просто нищожно.

Най-прекрасните песни, най-великите произведения на изкуството се раждат на смъртния одър. Ти знаеш, че умираш, т.е. ти знаеш, че си отиваш и това е последното, което ще оставиш като завещание на хората. А ти желаеш те да те запомнят с добро, с най-доброто. И в последното си дело ти присъстваш цял, тотално, не спестяваш нищо от себе си. Ето защо този, който живее със съзнанието, че всеки миг е последен, СТАВА ВЕЛИК!

* * *

Ти мислиш, че Бог е нещо различно от Живота, нещо отвлечено, метафизично, свръхсетивно и свръхестествено, затова искаш да избягаш от Живота, да се оградиш от Него в някоя отшелническа килия или пещера и чрез различни метафизически упражнения да намериш Този, когото си загубил — Бога. А ти си Го загубил и, ако продължаваш по този начин, никога не ще успееш да Го намериш, защото си избягал от Живота, от Живота, който е Бог.

Няма друг Бог, освен Живота. И ако ти не можеш да откриеш Бог в самия живот, в най-простите, в най-естествените, в най-ежедневните неща — дишането, храненето, секса, любовта — никога и никъде не ще успееш да Го откриеш. Бог не е нещо отвлечено и метафизично, нещо свръхсетивно и свръхестествено. Бог е най-простото, най-естественото нещо. Бог е самия Живот.. Затова е заблуждение да се мисли, че можем да Го постигнем по свръхсетивен, по свръхестествен път. След като един път сме създали разделение между себе си и Живота, след като един път сме се изолирали от Него, ние всъщност сме се отделили от Бога, създали сме състояние на конфликт, а Бог е хармония. Тогава се опитваме да възстановим нарушената хармония чрез метафизични средства - молитва, медитация. Резултатите, които получаваме, ни дават усещането за това, но това усещане е фалшиво, илюзорно. То никога не може еквивалентно да замени вкуса на неподправения живот. То е просто един заместител. Разликата между него и действителната хармония е както между биберона и майчината гръд — дава ти усещането за нещо, което всъщност не е. Не е и не може да бъде. Този, който бяга от Живота, този, който смята Бога за нещо свръхестествено, ще изпитва един неутолим или измамно утолим копнеж, докато не разбере, че Бог е самия естествен поток на Живота, и че за да Го постигне човек не е необходимо да прави нищо свръхестествено. Напротив — ако не се ограждаме от, а се сливаем с ЕСТЕСТВЕНИЯ ПОТОК НА ЖИВОТА, ние, съвсем естествено, без нищо мистериозно, се сливаме с Бога и заживяваме в тотална Хармония със себе си и с всичко, което ни заобикаля. Ние сме почувствали Бог в Неговата пълнота, защото сме почувствали пълнотата на Живота. Ето, във връзка с това, какво казва и Ошо:

„Когато Лин Чи бил попитан: „Какво се е случило с теб? Хората казват, че си станал просветлен.“ — той свил рамене и казал: „Случило! Нищо — аз сека дърва в гората и нося вода в ашрама. Аз нося вода от кладенеца и сека дърва, защото зимата идва“. Той свил рамене — много значим текст.

Той казва: „Нищо не се е случило. Какви глупости ме питате? То е естествено — носене на вода от кладенеца, сечене на дърва в гората. Животът е абсолютно естествен. Казва Лин Чи: „Когато ми се спи - отивам да сия, когато съм гладен - ям. Животът е станал абсолютно естествен.“

Освобождението е да бъдеш абсолютно естествен. Освобождението не е нещо, с което да се хвалиш, че си постигнал нещо много велико. То не е нищо велико, нищо свръхестествено. То е само да бъдеш естествен, да бъдеш себе си.“

* * *

За естествените неща, за естествения начин на живот, разбира се, е най-добре да се размишлява сред природата. И колкото по-често пребиваме сред природата, толкова повече мислите ни придобиват своята първична природна простота и толкова повече ние се завръщаме към себе си, към естеството си, от което сме се отклонили под въздействието на т.нар. цивилизация и това отклонение е причинило нашето израждане и нашето страдание. „Назад към Природата“ и преоткриване на простите първично-чисти радости е нашият начин да се придвижваме напред. Напук на всички учения, напук на всички учители, които са в дисонанс с естествения порядък (или поток) на нещата, ние просто

му се подчиняваме...и нищо повече. Ако искате го наречете учение, учение за естествеността, ако искате - недейте. Това няма значение. Същественото за нас е постигането на Висшата Хармония, която поражда Великата Симфония на Живота. А за да я постигнем не е нужно да правим кой знае какви чудеса, да проявяваме сизифови усилия. Не - просто трябва да се вгледаме в нас и в Мъдрата Природа около нас, да открием Великия Космически Ритъм, Естествения Поток на Живота и с доверие да му се подчиним. Останалото ще си дойде от себе си, но... повтарям - не като някакво свръхестествено чудо, а като нещо, което си е чисто и просто в реда на нещата. Просветлението, сливането с Потока на Живота не е нещо изключително, не е изключение. То е правило, което прескачат само тези, които са кривнали от Пътя. Просветлението е наша природа. Ето защо не е чудо, че го постигаме. Чудо е, ако се разминем с него.

Не ме поставяйте в рамките на някоя религия или школа. Рамкират се само мъртвите неща. А аз съм нещо живо. Аз съм жив и безграничен като живота. Сложете рамки на живота и той ще ги разчупи. Опитайте се да ме сложите в калъп и аз ще го разчупя. Няма щампа за живота. Той тече и вечно се променя. Всеки миг е нов. Как можеш да го хванеш и да го затвориш. Как можеш да го изразиш, да определиш неопределимото. Аз съм като водата — мога всякаква форма да приемам, но самият аз съм безформен. От мен могат всякакви питиета да правят, каквито искат етикети да ми прикачват, но аз си оставам вода — без етикет, без име. Вземам участие в маскарада на живота, обличам различни костюми, играя различни роли, но не съм му подвластен и не мога са му бъда, защото съм самия ЖИВОТ.

* * *

При съвършеното състояние твоят живот се слива с потока на Живота и става безусилен, непринуден, естествен като дишането. Отпадат всички „за" и „против", всички съгласия и несъгласия, всякакви предпочитания, всякакъв избор. За да съществуват те е необходимо да съществува „его", а при това състояние „его"-то е мъртво. Ти вече не си центриран, не си ос около която да се върти цялата Вселена. Ти си станал просто проводник - нищо повече. Нямах собствена воля. Ти си се слял с Волята на Живота, ти си станал един Неин проводник. При това върховно състояние, състояние на Абсолютна Свобода, за теб не съществуват никакви ограничения, на тебе ти е позволено всичко. Няма двойственост — зло, добро, грях, добродетел — това са миражи, които изчезват. Всичко започва да съществува в едно чудно единство, в една чудна хармония. Ти можеш да извършиш всичко и пак да не бъдеш отговорен пред Карма, да не си престъпник. Може да звучи чудно — да извършваш престъпления, а да не си престъпник. Да, но от тази височина на съзнание, при което всяко лично предпочитание е изчезнало и ти си изцяло отдаден (изразител) на Волята на Целокупното Битие, всички тъмни нетна, всички сенки изчезват, за да се превърнат в Светлина — АБСОЛЮТНА, БЕЗГРАНИЧНА. И това е истинското, върховното ОСВОБОЖДЕНИЕ, за което копнее всяко една човешка душа — ти правиш просто това, което идва, без да си задаваш въпроси от типа на „трябва ли или не трябва?". Щом идва, значи трябва, значи то служи на Висшето Предопределение, на Висшата Хармония и ако ти не се подчиниш, ще проявиш ЕГО-то си, ще бъдеш (влезеш) в конфликт, в дисхармония с Цялото Битие. „На тази височина вие можете да си позволите всичко без никаква опасност. Нищо не би могло да ви навреди или изцапа. Не бихте сторили никакъв грях".

Омраам Михаил Иванов

Но малцина същества, същества, които се броят на пръсти, са достигнали това най-високо стъпало. И само те могат да вървят по този път. За другите той е съблазън. Те трябва първо да се научат на себеконтрол, на дисциплина, да се подложат на много изпитания, лишения, ограничения, да проявят неимоверни усилия, докато влезнат през тясната врата и тръгнат по пътеката на ученика, която впоследствие все повече и повече ще се разширява и в самия край ще стане необятна — всички ограничения отпадат, заедно с ЕГО-то, и ти придобиваш АБСОЛЮТНА, БЕЗУСЛОВНА СВОБОДА.

Крайното нещо е да бъдеш „безусилен", „отпуснат и естествен"... Не се бори със себе си, бъди отпуснат. Не се опитвай да правиш около себе си структура от характер, морал. Не дисциплинирай себе си твърде много иначе самата твоя дисциплина ще стане обвързване. Не създавай затваряне около себе си. Остани отпуснат, плаващ, движи се с ситуацията, отговаряй на ситуацията. Не се движи със дреха от характер около теб, не се движи с фиксирана нагласа. Остани отпуснат като вода, не се сковавай като лед. Остани движещ и плуващ, където природата те заведе. Не се съпротивлявай, не се опитвай да налагаш нещо на себе си, на твоето същество."

Ошо

Началото и краят си приличат. В началото на своя еволюционен път човек е диво, жестоко същество. Той мисли, че всичко му е позволено, че за него не съществуват никакви нравствени закони, никакво възмездие. И той действително си позволява всичко, погаввайки и най-елементарните

морални ценности, опиянен от своята „свобода“. Но да си свободен означава да нямаш никакъв личен интерес, да си станал абсолютно безкористен, да нямаш лично отношение, лично пристрастие. Не е така обаче при мнимо-свободния човек. Всяко едно действие е плод на неговия егоизъм, на неговата лична воля, породено от неговото користолюбие и неговото лично отношение (предпочитание). Ето защо и възмездието (Кармичният Закон) неизбежно го съпътства. Той е роб неосвободен от ЕГО и затова е подвластен на Закона. Трябва да се помни едно — слободията прилича на свободата, но не е. Съвършеният може да извърши всичко, но той е свободен от ЕГО, в него няма никакви користи подбуди, никакъв личен интерес или отношение. Ето защо поведението му е израз не на личното, а на Безличното, Универсалното и като такова то не е подвластно на ничий закон. Той с еднакво безразличие би приел участта да убие или да бъде убит, да бъде цял живот сам, да създаде семейство или да притежава харем; да пие вода или урина; да ходи гол или облечен. Той просто се подчинява на Волята, провежда Я, станал е Неин израз. За него няма добро и зло, радост и болка, смърт и живот. Всичко съществува в едно чудно, приказно единство. Такова, каквото си е - в чист вид. Без никакви пречупвания, отражения, напластявания. Но запомнете: всичко това е възможно, по-силно само за този, който е изличил ЕГО-то, който е заличил измамната представа, че той е център, около който съществува всичко. В противен случай — колкото по-силна у нас е идеята, че сме център, толкова и по-големи (повече) ограничения трябва да си налагаме.

Всичко е позволено само на този,
който е разрушил представата за отделност
и е станал ВСИЧКО — това е законът!

* * *

Когато разчупиш оковите на ЕГО-то си, когато нямаш вече лична воля, тогава ти от твърда материя се превръщаш в течна - ставаш като водата - лек, подвижен, постоянно променящ се... Тя няма форма, но може да приема всякаква форма в Зависимост от ситуацията, в зависимост от съда, в който е поставена. Ето защо безликата вода е многолика. Ето защо просветления човек е постоянна изненада. Той няма определени очертания, определен морал, религия, принципи, според които да живее. Негов морал е животът. Негова религия е животът. Негов единствен принцип и Бог е животът. И той му се подчинява безусловно, така както изисква самата ситуация, настоящият момент. Няма предпоставени тези, които да съблюдаваш. Ти вече не си роб. Те са отдавна мъртви за теб. Ти си свободен и се подчиняваш единствено на природата на нещата, на жизнения поток — отпускаш се, не мислиш за нищо. Където той те заведе - там отиваш. Няма доволство и недоволство, радост и болка. Просто всичко си върви по своя естествен път и нещата се случват така, както трябва да се случват. Няма място „за“ и „против“. Ти си интегрална част от Цялото, а когато си интегрална част, когато си станал интегрална част от процеса, от Потока на Живота, умуванията за „за“ и „против“ от самосебе си отпадат като нещо напълно излишно. Няма вече разцепване в теб. Ти си единен, защото си се слял с единния Поток на Живота.

* * *

Потокут на живота, който е в теб, е станал твой единствен Господар и ти му се отдаваш изцяло. Където те заведе - там отиваш. Както Той пожелае да постъпиш в определена ситуация — така постъпваш. Ти вече не проявяваш характер. Ти вече не живееш с догми и правила. Догмите и правилата са нещо застинало, вкаменено; характерът и той. Те са мъртви. А животът, който тече в теб е нещо живо, постоянно живо, което не може да има вземане-даване с мъртви неща. Ако ти си човек, който се ръководи от принципи и правила, ти си вкаменелост, ти си мъртъв човек. За живия човек единствения ръководен принцип, единственото ръководно правило е течащият в него живот. Затова той живее лесно, безусилно. Никакви усилия не са необходими. Живот, който е основан на Любовта, става безусилен. Любовта, запомнете, не може да бъде усилие. Не можеш да проявяваш усилия, за да обичаш. Любовта просто произтича от естеството ти. Нещо повече - тя е самото ти естество. И ако ти не достигнеш до естеството си, никога няма да познаеш какво е любовта. Никога твоят живот няма да стане един непринуден и непосредствен израз на Любовта. Никога! Затова - не е необходимо да ходиш някъде, при някого. Просто се върни към себе си. Открий движението на потока вътре в теб, довери му се безусловно, слей се с него и... тогава ще разбереш, че просветлението не е нещо далечно и не-достижимо. Просветлението е твоя природа. Просветлението си ти самият. И веднъж направил това откритие, ти ще можеш да подтикваш и другите да го направят, за да стане и техният живот смислен, целенасочен, щастлив... Като твоя.

Остави се на Природата.

Тя е многократно по-мъдра от теб.

Остави се на Цялото.

Цялото е многократно по-мъдро от частта.

И ако ти искаш да бъдеш частица — бъди,

но пламъкът на твоя живот

ще се превърне в пепел. Ако, обаче, пожелаеш да се подчиниш
на Цялото,

То ще те залее със своята необятност. Границите на твоето „АЗ“ ще бъдат заличени и свободата ще те посети.

Естествените неща са безусилни. За да дишаш не е необходимо да правиш никакви усилия. За да се храниш не е необходимо да проявяваш усилия. За да обичаш някого — също. Любовта или я има, или я няма. Ти не можеш да я насилиш. Не можеш да си кажеш: „Трябва да обичам този човек!“, да проявиш усилия и да го обикнеш. Не! Любовта не е волев процес.

Естествените неща са безусилни. И ти, посредством твоята воля, можеш да застанеш срещу тях, да се опиташ да ги спреш - да прекратиш храненето, дишането, секса, любовта, съня, но ще успееш ли? - Никой, който е тръгнал срещу Природата, не е успял. Ако в живота ти отсъства естествеността, любовта, лекотата, която те поражда, той става мъчен, труден за живеене и щастието все повече се отдалечава от теб, и ти все повече и повече се обезсърчаваш. Затова ти казвам: „Можеш да бъдеш просветлен и щастлив - това не е трудно. Трябва само да бъдеш естествен, спонтанен, да даваш ход на това, което идва от дълбините на твоето същество. Тогава вършителят изчезва. Има вършене, извършва се (става) нещо, но няма вършител. Няма нужда от вършител. Сънят идва, гладът идва, жаждата идва... Те чукат на вратата ти. Ти само отваряш - нищо повече не се иска от теб. Ти само им отваряш. Останалото се извършва от само себе си. То е естествено". И това е цялата магия, ако въобще можем да говорим за магия.

* * *

Нима си задаваш въпроса - трябва ли да дишам или не? Или пък - трябва ли да се храня или не? Трябва ли да пия или не? Тези въпроси са абсурдни. При естествените неща няма място за въпроси, за „за“ и „против“. Умът е изолиран. Умът не взема никакво участие. Когато си гладен, когато си жаден, когато ти се спи ти не задаваш излишни въпроси - просто нравиш това, което трябва да направиш. Ако възникнат въпроси от типа на „трябва ли или не трябва?“ - бъди сигурен - не трябва! Желанието не е естествено. Потребността не е истинска. Тя е предизвикана, фалшива. А когато се отдаваш на фалшиви неща - ти ставаш фалшив. И тук трябва да се внимава - ако умът ти взема участие, ако той ръководи нещата, ти не вземай участие, не се подвеждай. Животът ти не трябва да бъде центриран в главата. Тогава той става умозрителен, сух, неестествен, мъртъв. Животът ти трябва да бъде абсолютно спонтанен. Да си спонтанен, значи да си естествен, да живееш миг за миг. Ако ти си внимателен, ако ти си сензитивен, чувствителен ще можеш да бъдеш и спонтанен. А само ако си спонтанен ще имаш възможност да бъдеш истински жив. Твоят живот вече не ще бъде умствено отражение. Не. Отражението ще бъде разрушено и едва тогава ще разбереш разликата между него и автентичния живот.

* * *

Животът ти да стане израз на любовта означава да го превърнеш в любовно отношение към всички и към всичко. До всяко нещо да се докосваш с любов, защото самото съществуване е любов, а ти си се слял с Него. Когато вдишваш или издишваш въздуха, да го галиш с любов и благодарност. Когато пиеш вода, когато приемаш храна - това да бъде също любовно, нежно отношение, да галиш водата, да галиш храната. Когато произнасяш думите, да им се радваш, да ги галиш. Да се радваш, да се наслаждаваш на своите красиви, плавни и хармонични движения. Очите ти нежно да милват красотата на цветовете, ушите - красотата на звуците, ноздрите - благоуханието на мириса. Превърни се в сърце, в чувство, в струна на цигулка и остави самото СЪЩЕСТВУВАНЕ да положи лъка си върху теб. Тогава се слей с музиката, стани музиката — музиката на Всемира и проникни във всички същества, за да почувстват и те пулса на ЕДИННИЯ ЖИВОТ.

* * *

Когато обикнеш, ти обезоръжаваш нещата. Ако обикнеш и най-големия си враг, ти ще го превърнеш в приятел. Обикни и най-големия си недостатък, обикни и най-голямата си болка, за да ги превърнеш в приятели. Те вече няма да бъдат срещу теб. Те ще бъдат с теб. Тайната на алхимията се нарича ЛЮБОВ. Любовта трансформира отрицателните сили в положителни, любовта превръща

насрещните ветрове в попътни. Затова ти казвам: ОБИКНИ. Няма друга тайна, разбери! И колкото повече обикваш, толкова по-божествен ставаш. Обикнеш ли всичко, ставаш светлина, ставаш любов, ставаш Бог. И това е всичко. Нищо друго не се иска от теб.

Родих се с мисълта за Теб.

Събуждах се с мисълта за Теб.

Живеех с мисълта за Теб.

Заспивах с мисълта за Теб. Сънувах Теб.

Заради Теб забравих себе си. Заради Теб забравих другите. И осъзнах, че аз и те сме само сенки, а Ти единствен съществуващ. Когато с любовта си Те докоснах станах жив, почувствах, че живея. И моята сянка се стопи, И всички сенки се стопиха, остана само Ти - без сянка,

СВЕТЛИНА, ЛЮБОВ. До този миг си мислех, че съм влюбен. Сега разбрах - не може нито да се влюбва, нито да разлюбва този, който е ЛЮБОВ.

* * *

Да унищожих желанията си, жаждата за живот, за дейност, за щастие - това се опитват да ни учат някои учители, които или не са доучили или са лоши преводачи. Не да се откажем от живота си, от желанията си, от стремежа си, а да пожелаем по-висш живот, не да се стремим към непроявление, а да се стремим към висше проявление, към изявление на живота до край. Защото, ако семето не разгърне живота, който носи като потенциал в себе си, няма да може да даде плод. Така и ние, ако се откажем от нашите мечти, стремежи, желания, ако се откажем от живота, който ни е даден, за да го развиваме и усъвършенстваме, то тогава няма да можем нито да цъфнем, нито да дадем плод, а ще спрем развитието си. Смятат тези учители, че трябва да постигнем състоянието на не-желаене и затова ни проповядват да се откажем от желанията. Да. Съгласен съм, че съвършеното състояние е състояние на не-желаене, но за да се достигне то, първо и задължително трябва да се премине през желаенето. Абсурдно е да се мисли, че може да се постигне НИРВАНА като се унищожават желанията. Ако режеш постоянно това, което расте, то никога няма да даде плод. А НИРВАНА е плодът на човешкия живот. НИРВАНА е проявеният докрай живот. Ето защо - не да се мъчим да потискаме живота, който е в нас, а да му дадем възможност да прогресира до съвършено проявление. И тогава, и тогава можем дъхнем - завършили сме земното училище. Не сме дали на живота да се развива - напротив - дали сме му възможност да се развие докрай, съвършено.

* * *

В основата на успеха в духовната наука е дълбоката съзнателност, умението да се научиш да живееш медитативно във всеки един миг, да си концентриран, да си вгълбен да следиш какво става, какви процеси протичат вътре в теб, а не да бягаш от своята вътрешна реалност, защото там е разковничето на успеха, а не някъде вън. Всичко е в теб. Затова обърни очи навътре към себе си и там ще откриеш всичко, което търсиш. Но ти се страхуваш от празнотата, която зейва в теб, от самотата и се опитваш да избягаш навън и по някакъв начин да запълниш тази страхотна бездна, страхуваш се от Нищото. Но не се страхувай. От това Нищо, от тази Празнота възниква всичко. Затова падни в бездната, слей се с това Нищо, с болезнената Празнота вътре в теб, стани Празнота, стани Нищото и тогава... Тогава сам ще видиш, защото То не се описва с думи. То е отвъд познатата реалност, а думите са свързани само с нея. Ето защо Е неизразимо. Ако чувстваш болка, ако примерно любимата те е изоставила - не бягай от болката, а пристъпи смело към нея, слей се с нея, стани Болката. Ти си изчезнал. Останала е само Тя. И на кого ще въздейства? На теб ли? - Та теб те няма. А когато Болката действа сама по себе си, когато Тя няма на кого да въздейства, тогава Тя се обезсилва и престава да съществува. Същото е и с ревността, завистта, омразата, гнева и т.н., въобще с всички отрицателни емоции. При такъв подход няма живот за тях. Те умират, защото са нереални. Със сексуалното желание процедурата е същата. Обикновено ние го наблюдаваме. Ние сме нещо различно от него. Пламъкът му възниква в нас, все повече и повече ни обхваща този пожар и или му се поддаваме, или се мъчим да се борим с него, за да го потушим. Но и в единия и в другия случай губим. Губим, докато има двойственост, раздвоение - наблюдател и обект на наблюдение. А ако наблюдателят се слее с обекта на наблюдение? Ако ти се слееш със сексуалното желание и по този начин изчезнеш — тогава? Като те няма, като отсъстваш, на кого ще въздейства то? Кой ще му се поддаде? Теб те няма. Когато наблюдателят или субектът изчезне, тогава всички конфликти престават да съществуват, изчезват заедно с него и се установява един дълбок вътрешен мир, зейва една огромна Празнота, в която се отразява панорамата на цялото съществуване. Това се получава само, когато умът е буден, възприемчив, но неподвижен, когато е прикован към сегашния миг и не си прави обичайните разходки назад или напред във времето. Настоящият миг е отворена за вечността врата, през която влиза само

този, който се е научил да живее изцяло потопен в мига.

Смъртта е неотделима част от живота. Затова, ако искаш да разрешиш загадката, наречена „живот“, трябва да разрешиш загадката, наречена „смърт“, защото няма живот без смърт и няма смърт без живот. Изкуството да се живее владее само този, който владее изкуството да се умира. Ако можеш да умираш всеки миг, всеки миг да умираш за своите спомени, проблеми, тревоги, страхове, копнежи, надежди, планове, мисли, само тогава ще можеш да живееш истински, пълно, цялостно — животът ти ще бъде едно вечно ново, свежо преживяване, в което няма да има място за рутината, опита, навика, които са разрушителни. Така ще разбереш тази проста истина, че да живееш значи да умреш, че да можеш да живееш значи да можеш да умреш. Така ще разбереш, че в смъртта няма нищо страшно, че смъртта е един обновителен процес, в който ти възкръсваш за един винаги нов, млад и затова прекрасен живот.

В резултат на изличаване на ЕГО-то отпада привързаността към живота, жаждата за живот, а заедно с това отпада и страхът от смъртта. Идва се до един момент, в който осъзнаваш, че да живееш и да умреш е едно и също нещо... И ти приемаш и едното, и другото с еднаква радост. Затова смъртта на Просветления е нещо удивително прекрасно. Тя е венецът на Неговия живот, защото този, който е живял с радост и без страх, ще има силата и да умре по същия начин — с радост и без страх,

НИРВАНА

Всяка клетчица на тялото е релаксирана.

Абсолютен покой. Абсолютно блаженство.

Абсолютно доволство. Никакъв стремеж.

Никакво желание. Никаква потребност.

Нямаш нужда от нищо... дори от Бог.

Абсолютна пълнота. Абсолютна окръгленост, завършеност, самодостатъчност.

Това е краят. Но това е и началото.

Ти си началото и краят.

Извън тебе няма нищо...нищо!

Ти си всичко.

Не можеш да действаш.

Не можеш да говориш,

Защото си абсолютно уравновесен, спокоен, балансиран, изчистен.

Никакъв раджастичен елемент няма в теб.

Няма къде повече да ходиш —

всяка жажда е задоволена.

Ти си затворил кръга на живота

и си постигнал СЪВЪРШЕНСТВО.

„Ние можем да бъдем дейни само тогава, когато нашата природа все още крие в себе си известна нечистота. Най-издигнатите хора не могат да бъдат дейни: „Тия, на които цялата душа е вгълбена в Себето, на които желанията са заключени в Себето, които са станали напълно едно със Себето, за такива няма никакво дело“.

Свами Вивекананда

* * *

Обикновено ние съществуваме чрез мислите, чувствата, желанията, постъпките въобще всичко това, което създава омагьосания кръг на нашето „АЗ“, на нашето собствено изолирано съществуване. И колкото сме по-центрирани в нашето отделно, „независимо“ съществуване, толкова повече чувството на пустота, на самота прогресира в нас. Пред ужасния призрак на Самотата, ние започваме да търсим изход от омагьосания кръг...спасение. Мислим, че можем да го намерим в алкохола, в наркотиците, в пределната степен на интелектуално развитие, но всичко това се оказва илюзия, защото има само един Изход, защото има само едно Спасение и този Изход, и това Спасение е медитацията - процес при който се оттегляме, се абстрахираме от своите мисли, чувства, желания, сетивни усещания... от всичко това, което ни огражда, което създава в нас илюзията за отделно съществуване. Медитацията е опит за възвръщане, за безуспешно възвръщане към първоначалното състояние, към Първоизвора или Първоизточника на живота, към корените на нашия живот, към Семето, от което възниква дървото на нашия живот, Дървото на Живота въобще - със своите корени, стъбло, клони, листа, пъпки, цветове, плодове...възвръщане и установяване в Семето на Живота, което

съдържа в себе си всичко съществуващо. Трябва да се разбере, да се осъзнае, да се почувства — няма много животи. Животът е един. Той може да бъде живот на корените, на стеблото, на клоните, на листата, на пъпките, на цветовете, плодовете, но това е условно, защото животът е един - на Дървото. И медитацията не е нещо друго освен начин да почувстваш ВЕЛИКОТО ЕДИНСТВО на живота и да се слееш с него — да се слееш с хората, с птиците, със звездите, с цветята, с всички същества — разклонения на многообразието, но единен Живот. Тогава за тебе думите: „Един съм аз навсякъде, един съм аз във всичко" няма да бъдат вече просто думи, а ще се превърнат в живот.

Ето защо медитацията е за всички търсачи на ЛЮБОВТА, за всички търсачи на МЪДРОСТТА, за всички търсачи на ИСТИНАТА, за всички търсачи на СВОБОДАТА, за всички търсачи на ЦАСТИЕТО, за всички търсачи на СЪВЪРШЕНСТВОТО.

* * *

Колкото повече обичаш някого, толкова повече той навлиза в теб и те изпълва. А ако обичаш няколко същества? А ако обичаш всички същества? - Тогава цялото съществуване нахлува в теб, оживява в теб. Ти ставаш самото съществуване. И това е мигът на твоето просветление. Повече няма какво да търсиш, защото търсенето е вече намерено. Напротив - теб започват да те търсят, защото си станал самото ПРОСВЕТЛЕНИЕ, самата ЛЮБОВ, самия ЖИВОТ и трябва да се раздадеш докрай!

* * *

Най-хубавите неща се получават спонтанно, неочаквано, непреднамерено от някакво обхванало те внезапно, сякаш свише вдъхновение. Ти нищо не си планирал, нищо не си подреждал в ума си предварително... То просто идва, сякаш независимо от тебе и ти просто се подчиняваш без да си задаваш излишни въпроси от типа на „трябва ли или не трябва?" Не можеш да се противопоставиш на този порив, пък и не трябва. Той те увлича неудържимо. Цялото ти същество, всяка твоя клетка е съгласна с него, защото той е твоето предопределение... И така животът ти {пак без да си го желал предварително) става творчески, непредвидим. И ти е хубаво да съществуващ по този начин. Всъщност няма нищо по-хубаво от това - да си подчинен, да си в хармония с БЕЗКРАЙНОТО ДВИЖЕНИЕ.

* * *

Не бива да се молим, за да ни бъде нещо дадено. Любещият, истински обичащият не може се унизи, да оскверни любовта си, пожелавайки нещо за себе си. Истинската молитва (то не е и молитва) е един чистосърдечен изблик или порив на любов, на обожание и върховна радост. Ти просто си удивен, ти възкликваш, ти обичаш, ти благодариш за всичко. И това преживяване, н това екстазно преживяване е ВЪРХОВНО. Няма нищо по-значимо, нищо по-значещо от това — БИТИЕТО ДА СЕ РАДВА НА САМОТО СЕБЕ СИ. Това е молитвата - най-сигурният метод за реализация. Но ако ти започнеш да се молиш за реализация или за нещо друго — ти разрушаваш самата основа на молитвата. Защото молитвата е нещо абсолютно безкористно, запомни - АБСОЛЮТНО БЕЗКОРИСТНО! При истинска молитва ти можеш да постигнеш реализация, но не това е целта, в никакъв случай не бива да си създаваш цел. В молитвата ти не търсиш нищо. Молитвата, както любовта, е най-безцелното нещо в твоя живот, защото МОЛИТВАТА Е ЛЮБОВ. МОЛИТВАТА Е ЛЮБОВ! И ако ти можеш да осъзнаеш, ако ти можеш да почувстваш, да преживееш това, тогава всичко е наред — твоята трансформация е започнала и може би някой ден просветлението ще те посети. Но не го търси ти. Не го превръщай в цел. Просто остави го — ако трябва, ако ти си готов, ТО само ще дойде при теб. Единственото изискване (към теб) е да превърнеш живота си в молитвен екстаз. Думите не са нужни". Когато нещо е истинско, автентично, думите не са нужни, защото РЕАЛНОСТТА е отвъд думите, отвъд ума - РЕАЛНОСТТА Е ЖИВОТ, А ЖИВОТЪТ -ЧУВСТВО, и ако ти можеш да изразиш едно чувство с думи, значи то не е истинско. Ето защо молитвата и екстаза, който тя поражда, помага. Ето защо — превърни всеки миг от живота си в екстаз и дари с него другите.

* * *

Моят подход е кардинално различен от този на другите Учители. Не, че те грешат, а аз съм прав. Просто — моят подход е различен. И ти имаш право на избор — или с мен, или с тях, според предпочитанията. Аз няма да ти се разсъжда. Всеки от нас е космическа индивидуалност- Всеки от нас е уникален и има определени предпочитания. Затова ти казвам: избирай! Примерно: ако ти седнеш с мен да медитираш — за мен медитацията ще бъде почивка, отмора, наслада, удоволствие — нещо удивително прекрасно — сливане и стапяне в Източника на Съществуване, върховен екстаз. Хиляди и хиляди картини ще се сменят пред очите ми. Панорамата на цялото съществуване ще оживява пред мен. А ти ще стоиш напрегнат, неспокоен. И твоята медитация ще бъде усилие, напрежение. И твоята медитация ще бъде безполезна... И ти ще започнеш да си мислиш — то е естествено — защо при тебе

е така, а при мен — точно обратното. Защо при теб не се получава? Какво не ти достига? И аз тогава ще ти кажа нещо, което ще те шокира, защото си свикнал да мислиш традиционно. Но приятелю — традиционното мислене никога никого не е довело до Вечно Новото — до Непостижимото, до Истината — затова захвърли го! Та аз ще ти кажа, че няма да имаш успех в медитацията дотогава, докато не си в състояние да обикнеш парите, докато не погледнеш на тях като на нещо божествено. А всичко може да стане божествено, ако ти подходиш към него с любов. Любовта е тази, която превръща нещата в божествени, защото БОГ Е ЛЮБОВ. Всичко може да стане за тебе Бог, ако ти можеш да обикнеш всичко — от тебе зависи и цялото битие ще започне да ти говори — и камъка, и дървото — можеш ли да си представиш?!

Но любовта, положителната нагласа е ключът. Тя ти дава достъп. А ти сега делиш нещата на човешки, на божествени, на светски и духовни и си казваш — парите не са от Бога. Те са човешко изобретение. Те са от дявола. Ето защо — далеч от парите. Не! Аз ти казвам: всичко е от Бога, ако ти можеш да погледнеш на него с любов. Всичко е от Бога, ако ти можеш да пристъпиш към него с любов. Всъщност — няма човешки и божествени неща. Човешките и божествени неща зависят от ума. Умът създава богове и дяволи. Ето защо неговата нагласа трябва да бъде позитивна, любовна, съграждаща — това всичко, като с магическа пръчица се превръща в Божествено. А щом всичко за тебе става божествено, значи и самият ти си станал божествен. Ето защо моят съвет към тебе е: недей да бъдеш негативен. Бъди тотално позитивен, бъди тотално открит към всичко. Пристъпи към всичко с любов и ти ще произнесеш вълшебните думи: „Сезам, отвори се!“ От теб зависи какъв ще бъде животът ти — божествен или човешки, приказен или досадно скучен. Теб, може би, ще те стресне, где те уплаши един подобен подход. Но ако ти си страхливец нищо автентично в живота си не можеш да постигнеш. Ако ти си страхливец — никой, който и да е Гуру, не ще бъде в състояние да ти помогне.

Когато ти казвам да обикнеш парите, не ти казвам да се привързваш към тях. Любов и привързаност са различни неща. Любовта е чувство, а привързаността — страст. И друго: докато в теб съществува разделение, ти никога няма да бъдеш в състояние, няма да имаш възможност за цялостно възприятие. Разделението вътре в теб ще ражда само фрагментарни неща и ти ще достигаш само до фрагментарни истини.

* * *

Моят дом, моето дете, моята жена, моята майка, баща, брат или сестра, моята професия, моето хоби, моите мисли, чувства, желания, моето тяло... Всяко „мое“ нещо е пирон, който всеки миг може да се забие в мен самия, всяко мое нещо ме прави уязвим, защото обикновено се отъждествявам с него, правя го проекция или продължение на моето „Аз“. И когато домът ми се разруши, когато любимата ми ме напусне, когато тялото ми се поболее, тогава животът става страшен, защото АЗ съм се свързал до такава степен с тези неща — с дома, с любимата, с тялото, че съм се идентифицирал с тях, тъй както, когато си във влак и влакът е спрял на гарата и гледаш през прозореца друг влак, който в момента тръгва и оставаш с впечатлението, с илюзията, че твоят влак тръгва. По същия начин — тялото ти боледува, а не ти, домът ти се е разрушил, а не ти, ти си приел лошото настроение, ти си се свързал с него, то е станало „твое“, но ти не си това настроение и т.н. Винаги трябва да бъдеш нащрек и да правиш това разграничение. Това, което можеш да наречеш свое, не си ти самият. И когато този свързаност с нещата, която те обвързва, бъде прекъсната, тогава ставаш свободно същество, даже „мое аз“ е илюзия, последната илюзия, от която трябва да се освободиш.

* * *

За любовта можем да говорим само като за себеотречение. Ако няма в любовта себеотречение — няма и любов. Все едно да има планина без връх, защото себеотречението е най-високата точка на любовта. В любовта ти посвещаващ живота си като дар на този, когото обичаш. В любовта ти се обричаш да служиш. Твоите лични желания, желанието ти да удовлетвориш умира... Остава само ТОЙ, ЛЮБИМИЯТ... И на него ти посвещаващ всичко — сърце и ум, душа и тяло. Ето защо говорим за любовта като за жертвоприношение. И ако ти не си способен на жертвоприношение, значи не обичаш. А докато не обикнеш, оковите няма да паднат от теб...Робството ти ще продължи и ти няма да разбереш какво е СВОБОДАТА. Запомни: в ЛЮБОВТА не ти си важният — теб изобщо те няма. Другият е важният, значимият, уникалният — неговото щастие, неговото благополучие. Само тази любов може да топли сърцата и душите на хората. Само тя може да ги прави щастливи...А човешката любов, тази любов, в която ти си важният...твоео удовлетворение. Тази любов, при която ти експлоатираш другия за собствено удоволствие и когато получиш това, което ти трябва, го захвърляш с безразличие. Това е жестоко! Уверяваш другия, че го обичаш, а всъщност знаеш много добре — ОБИЧАШ САМО СЕБЕ СИ. Тази Любов е пълна с разочарования. Самата тя е едно голямо разочарование. Но в края на краищата нали, ако самият ти не си вълк, няма да влезеш във вълчи капан? Ако нямаш его — няма

капан. Ако имаш его, самото твое ЕГО е капанът.

Отивай там, където можеш всичко да дадеш, но не можеш нищо да вземеш. Ако имаш възможност да вземеш, ти се подлагаш на изкушение. Пази се от вълчия капан!

* * *

Радостта е винаги нова, винаги млада, винаги свежа. Тя не може да бъде всекидневие. Всекидневието е старичка. Всекидневието е сива и монотонна проза, а радостта е поезия — изключение от еднообразния ритъм на живота, който притъпява сетивата и те кара да се чувстваш стар. Ето защо, за да съхраним чистата и възторжена радост на детето, на нас ни е необходимо разнообразие. Животът ни всеки ден трябва да бъде едно ново предизвикателство, един нов дразнител, защото всеки дразнител, колкото и голям да е, от ден на ден губи силата си, докато престане да бъде за нас такъв. Ние привикваме към него до степен да не го забелязваме въобще. Като наркотика или красивата жена. С всяко повторение ние губим радостта, губим височина, защото върхът на радостта се постига в началото, първия път или можем да кажем — радостта започва с връх. Ето защо повторението не може да бъде изкачване. То може да бъде само слизване. В него няма девственост. А за да има радост, трябва усещането, чувството ни да е девствено. И това е велико изкуство — всеки ден да бъде нов за теб — като ново раждане, като нов живот или нова любов. Ти възкръсваш без спомен за стария — за стария ден, за стария живот, за стария човек, който си бил. Всичко старо в теб и за теб трябва да умре, за да бъдеш истински, за да бъдеш изцяло жив, за да не се превърнеш във вкаменелост. Няма място за рутинност в едно винаги младо и свежо, затова и творческо съзнание. Ти вече не си робот. Престанал си да действаш, да живееш механично, защото механичното съществуване е лишено от радост. А ти правиш всяко нещо така, сякаш го правиш за първи път и *по* този начин животът ти се превръща в низ от върхове, така че самият ти се превръщаш в един жизнерадостен връх, който започва да привлича хората, защото кой от нас не обича най-високия връх на живота — Радостта, кой от нас на този свят не е дошъл да търси радост? — И с право, защото радостта е в основата на самото битие. РАДОСТТА Е НАША ПРИРОДА!

* * *

Себепознанието е основа. Защо? — Защото най-лесно познаваме нещата, към които изпитваме голям интерес. А безспорен факт е, че най-голям интерес изпитваме към самите себе си. Нашият личен интерес определя хода и посоката на нашия живот. Даже и в най-възвишените и благородни дела, като познанието на Бога, ние можем да доловим нашия личен интерес. Безспорен факт е, че се интересуваме преди всичко и най-вече от себе си. А щом се интересуваме най-много от себе си следователно най-лесно можем да познаем себе си. Колкото повече нараства интересът ми към самия мен, колкото повече се усилюва себелюбовта ми, егоизмът ми, ако щете, толкова е по-голяма вероятността да се позная. А познавайки себе си, ще позная Битието, Бога. Не е вярно, че себелюбовта ни отдалечава от Бога. Напротив — себелюбовта е тази, която ни приближава към Него. Ето защо тя не е греховна. Греховно е нейното неразбиране, което поражда самоукоряване, самобичуване, конфликти, чувство за вина. А грехопадението започва там, където себеуважението отстъпва място на самоунижението, а любовта към самия себе си, на омразата. Няма по-голям престъпник от този, който е намразил себе си. Човек, който не обича себе си, не може да обича никой друг!

* * *

Няма много животи. Животът е един — цялостен и неделим. Няма раждане и няма смърт. Няма идване и няма заминаване. Тялото е просто една дреха. Сутринта я обличаш, вечерта, преди да легнеш да почиваш, я събличаш. На следващата сутрин ставаш и обличаш друга дреха т.е. друго тяло. Но другата дреха-тяло не означава друг живот. Ти не ставаш друг човек. Твоето съществуване, след нощната почивка, продължава и ако ти си забравил това, няма ли това твое състояние да бъде болестно, а твоят живот — фрагментарен? Този, на когото съзнанието му е пробудено, схваща живота си като едно единно цяло — неговите прераждания са само като отделни дни в неговия живот. И той прави и крачка напред и открива, че всъщност този, който мисли, че има свой собствен живот, свое отделно съществуване, греша. Животът не може да бъде нито мой, нито твой. Животът е универсален, единен, цялостен. Той не може да се раздели, защото животът, който тече в мен, в теб, във всички нас, е един и същ, и ние не можем да го задържим за себе си, да го обсебим, така, както електрическият ток не може да принадлежи на даден електроуред. Електроуредът може да се ползва от електрическия ток, за да извършва определена дейност, но никога не може да каже: „Този ток е мой!“ Токът (токът на живота) не може да бъде ограничен. Ето защо всички ние трябва да се схващаме, да се осъзнаваме като различни части, органи или клетки, които изграждат Вселенското тяло — всички същества, телата на всички същества изграждат това ЕДИННО ТЯЛО НА ЖИВОТА. И осъзнавайки, но не интелектуално, а посредством чувството, преживяването, всичко това, ти осъзнаваш единството на живота.

При съвършената любов кръгът се затваря. Няма изход, защото няма вход. Няма край, защото няма начало. Времето умира, защото то никога не е съществувало. Съществувала е само ВЕЧНОСТТА — змията, захапала своята опашка. Любовта постигнала самата себе си. Ти, завърнал се към самия себе си и разбрал, че никога не си обичал и не си можел да обичаш друг, освен самия себе си, защото само ти си съществувал... че никога не си се молил и не си можел да се молиш на друг, освен на самия себе си, защото само ти единствено си съществувал... Двойствеността е надрасната, а заедно с нея ти ще забележиш, че се умрели, отпаднали и молитвата, и влюбването, защото те са се нуждаели от обект (т.е. от двойственост), а ти си станал единствения съществуващ и любов, извън която друга не съществува. Всички ограничения са отпаднали от тебе и ти си се слял с БЕЗГРАНИЧНИЯ ПОТОК НА ЖИВОТА, постигнал си АБСОЛЮТНАТА СВОБОДА. В действителност няма нищо за постигане, за извоюване. Воюва само невежия... Всичко е било само сън и ти просто в един дългоподготвян момент си се пробудил, а с пробуждането всички измамни образи от съня са отмрели, така сякаш никога не са и съществували.

* * *

В началото имаш много любими Учители, но нито един от тях не ти е истински Любим. Ти отиваш при всеки, вземаш по нещо, което ти е харесало, и си отиваш. Това е първият етап. След него идва вторият, при който ти откриваш своя Любим Учитель и всички други престават да съществуват за теб — те повече не те интересуват. Твоята любов е концентрирана в един обект, който изключва всички други, и ти изцяло се отдаваш на този обект. При третия етап има концентрация не върху формата, а върху Същността, а Тя е единна. Ето защо ти обичаш всички Учители, прозрял, че всъщност няма много Учители, Учителят е един, но се проявява само чрез различни форми. Така познаваш Единния Учитель, ставаш едно с Него и слагаш точка на всяко сектанство. Сектанството се проявява във втори етап от развитието на съзнанието — то е неизбежно, а и необходимо. Но не е крайна цел. В никакъв случай не бива да се превръща в крайна цел. Сектанството е ограничение, а крайната степен не търпи никакви ограничения. Светът на формите умира, за да остане само това, което нито може да се роди, нито може да умре.

По отношение на жените може да се каже същото. Първоначално желаяш всички жени или голяма част от тях, или няколко, но нито една от тях не обичаш истински, за нито една от тях не би могъл да си жертваш живота. След това обикваш и желаяш само една. Ти ставаш сляп за всички други. Тази жена се превръща в твое божество, към нея отправяш молитвите си, на нея се кланяш, на нея служиш, чрез нея чувстваш пулса на битието. Но и това не е краят. Едва когато минеш отвъд формата, отвъд желането, едва тогава всички жени ти стават Любими, защото ти си познал Вечната Единствена Жена, която манифестира чрез всички примамливо-изящни женски тела. До този момент жената за теб е била тяло, но от тук нататък телата умират, за да се слоят в екстаз душите и да почувстваш единството си с всичко съществуващо.

* * *

Медитацията е възвръщане и преживяване на Изначалното Нищо, от което възниква всичко. Да медитират истински могат само неогоистични натури. Егото е вълна, която трябва да умре. Колкото по-малко егоистичен си, толкова твоите шансове за успешна медитация са по-големи. Защо? — Защото езерото на твоя ум трябва да бъде спокойно. А това няма да бъде възможно, ако у теб има желание, амбиция, страст, жажда, алчност, честолюбие т.е. всички тези раджастични елементи, които замърсяват ума и възбуждат в него мисловни вълни, трескава дейност, постоянно търсене. Всичко това обаче трябва да умре, иначе успехът е невъзможен. Но дори и успехът, желанието за успех в медитацията трябва да бъде забравен. Трябва да бъдеш абсолютно чист от желания. Само V аз и вътрешна празнота ти дава възможност за среща с Нищото, но тя е възможна само, ако си свободен от егото, защото то е в основата на твоята алчност, страст, амбиция и т.н. Медитацията е кресчендо-то, най-високата точка, върха на духовния живот на човека. Но за да достигнеш до този етап трябва да преминеш през ред други подготвителни, които ще пилят и стопяват малко по малко твоето ЕГО, защото с ЕГО не можеш да се качиш на върха — егото е товар, тежест, а ти трябва да си максимално лек. А кои са подготвителните етапи? — естественото, тотално и съзнателно изживяване на тези желания, които е необходимо да изживееш, себепознание, молитви, формули, духовни песни, мантри, четене на духовна литература, облагородяване чрез изкуство, творческа дейност. В резултат на това ЕГО-то ще стане много фино, прозрачно, ще стане като презрял плод, който в процеса на медитация сам ще падне. Но ти не насилвай нещата, не посягай да го късаш, защото ако посегнеш, знай, че това ще бъде една от поредните заблуди — просто игра на ЕГО-то, а в теб всяка амбиция трябва да е умряла — дори и амбицията да си свободен от ЕГО и да познаеш БОГ. Ето защо казвам, че не трябва

да търсиш, тъй като търсенето е продукт на ЕГО-то и следователно никога не може да бъде резултатно, но за да достигнеш да това състояние на не-търсене, на абсолютно смирение, ти трябва да си търсил изключително интензивно — ден и нощ — да си продънил небето с молитвите си. Само тогава това, за което ти говоря, ще бъде за тебе възможно. Помни: смирението е основа на медитацията. Без смирение няма и не може да има медитация. Но смирението не е нещо, което ти можеш да създадеш. Амбицията не може да създаде смирение. ТЕ са противоположни. Смирението е твоята истинска същност. Ето защо, когато отхвърлиш от себе си всичко добавъчно, фалшиво, илюзорно това, което ще остане, ще бъде смирението. Само когато его-то отпадне, само тогава смирението може да стане видимо за теб. И ти не го чувстваш като нещо изключително. Не — то просто си е тук, в наличност, нещо, което ти принадлежи, нещо, което е твоя същност. И чак сега можеш да разбереш, че изключително би било, ако то липсваше, ако ти не беше смирен, а с борческа нагласа — с желание да се налагаш, да завладяваш, да доказваш, да се себеутвърждаваш, да постигаш, да побеждаваш, да се защитаваш, да търсиш...Но всичко това е било игра на твоето ЕГО, един сън, който при разкритието на действителното просто е изчезнал. Но нищо ново не се е родило, нищо ново не си създал. То винаги е съществувало, но ти си бил спящ. А сега просто си се събудил.

* * *

Молитвата не изисква някакво лично усилие. Молитвата е безусилна, както всички неща, които са вътрешно присъщи на душата, И ако ти влагаш усилия в молитвата си, то твоята молитва не е истинска. При истинската молитва, плод на Божественото вдъхновение, ти ставаш просто проводник — нищо повече, при което даваш възможност на Божественото да се срещне с Божественото и да се затвори кръга. Затварянето на кръга е вечност, пълнота, съвършенство. Но обикновено хората са като запушени кранове. Те не могат да бъдат проводници. Контактът е прекъснат. Божествения ток спира да тече. Човек е лишен от жизненост, от Божествена енергия, защото не е дал ход на Божественото. Кръгът на Живота не може да се получи и това е причината за човешкото нещастие, за чувството на не-пълноценност, на неудовлетвореност. При молитвата ти просто си пожелал да станеш проводник, повикал си Божествения ток на любовта, той е преминал през тебе и те е преродил, след което се е върнал към своя първоизточник, към Първоизточника на всичко съществуващо. При молитвата пътя на Божествената любов е от Бога към човека и обратно — от човека към Бога, но погрешно е да се смята, че човек изпраща с помощта на личните си усилия своята любов към Бога — такава молитва би била изтощителна — напротив — при молитвата, за която говоря, човек не изпраща (той няма такава), а просто пропуска Божествената любов през себе си, за да се върне тя обратно към своя Първоизточник. И целият този процес те намагнетизирва, защото през теб е текъл токът на Божествената любов. Ето защо тези, които много се молят, които са превърнали целият си живот в молитва, са изключително магнетични личности. Те привличат всички като с магнит и всички ги обичат и им се радват, защото тяхната аура е създадена от тока на Божествената любов.

* * *

Разбира се пътят до върховната любов, до любовта към Бога е многоетапен. И любовното чувство трябва да се уширява постепенно — от единичното към общото, от общото към Цялото. Човек започва, съвсем естествено, с любовта към себе си. Следва любовта към родителите, към братята и сестрите. После идва любовта към приятелите, към съпругата, към децата, към всички хора. След това любовта ти се разраства и разпростира и върху животните, растенията, върху всичко съществуващо. И най-високата точка, кресчендото на тази любов, е любовта към Бога.

Това е възходящия път на любовта, при който любовта към бога се явява като връх — връх, който в действителност се оказва основа за този, който го е изкачил. От този момент нататък започва низходящия път на любовта. Любовта към Бога поражда (и е поразила) всички останали видове любов — в низходящ ред до любовта към себе си. И едва сега, изминал възходящия и низходящия път на любовта, ти разбираш, че да обичаш себе си и да обичаш Бога е едно и също нещо, защото Ти си в Бога и Бог е в Теб — ти и Бог сте едно. Досега ти си мислел, вървейки по възходящия път на любовта, че в основата на твоя живот е било боголюбие. Достигайки края, ти разбираш, че може да се постави знак за равенство между себелюбие и боголюбие, защото си постигнал така жадуваното единство с Божествената същност. Дуализмът е разрушен. Ти оживяваш във всичко и всичко оживява в теб.

* * *

Ошо е един преливащ възторг, една преливаща радост, любов. Но неговото целомъдрие е съвсем различно от библейската представа, защото той е минал през греха и през смъртта, познал ги е и ги е надраснал. Те вече не могат да го изкушават така както биха могли да изкушават една девица,

не вкусила от забранения плод — Ошо се е издигнал над двойствеността, защото е познал и доброто, и злото, и рая, и ада, и бога, и дявола — за него няма тайна, която да го изкушава или нещо, от което да се страхува. Та той е успял да премине през ада, през смъртния грях. Паднал е в калта, оцапал се е, но е излязъл чист. Влязъл е във водата, намокрил се е, но е излязъл сух. Да му мисли този, който нито се е мокрил, нито се е цапал, нито е влизал в ада, нито е имал дързостта да откъсне от забранения плод. Той просто се е страхувал и е останал невежа. Но не това е най-страшното. Най-страшното е, че у него двойствеността, а с нея — изкушението и постоянния вътрешен конфликт са останали, и той е лишен от възможността да се радва на чистото съществуване. Това е „наказанието“ на страхливците. Всъщност няма такова нещо като „награда“ и „наказание“, защото те не идват някъде отвън, не ни ги налага никой. Ние не сме зависими от тях — напротив — те са зависими от нас, защото са вътре в нас. Ние ги създаваме.

Запомни: и наградата и наказанието са вътре в теб. Но докато те съществуват ти не си постигнал ЕДИНСТВОТО. Ти все още си подвластен на двойствеността — на богове и дяволи и куп още условности. За ПОСТИГНАЛИЯ няма награда и няма наказание. Двойствеността е завинаги разрушена и ти си се установил в ТОВА, КОЕТО ЕДИНСТВЕНО СЪЩЕСТВУВА.

СЪДЪРЖАНИЕ

СИМФОНИЯ НА ЛЮБОВТА

ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА

СИМФОНИЯ НА ЕСТЕСТВЕННОСТТА

Това не е книга за любовта – това е книга от самата Любов.

Това не е послание за любовта – това е послание от самата Любов.

Това не е откровение за любовта, а откровение от самата Любов.

И ако ти си жив, ако ти можеш да бъдеш жив, ако ти искаш да бъдеш жив – приеми го!